

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

catcristiana

45 Anys

Sagrat enmig del profà

Descobrim capelles en llocs insòlits com l'aeroport del Prat, la llibreria Paulines o els hospitals de Sant Pau i de Sant Joan de Déu

P 8-12

Capella catòlica a la T1 de l'Aeroport del Prat, a la zona d'arribades.

Agustí Codinach

ANÀLISI

Narrativa bíblica i cristiana

Oriol Jara, guionista, escriptor i productor catòlic

P 13

REPORTATGE

Un sí d'amor i servei a l'Església

Parlem amb la Chiara i el Joan, jove matrimoni responsable de la pastoral de Santa Maria de Cubelles

P 18 - 20

SUMARI

14 ABRIL 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Parròquies en sortida	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

22

Ajuda a l'Església Necessitada llança una nova campanya a Ucraïna

"No et vull oblidar" és el lema d'aquesta iniciativa, que vol socórrer una Església desbordada pels traumes i les ferides del conflicte

38-39

58ena edició dels premis Crítica "Serra d'Or"

El P. Manel Gasch ha destacat les virtuts monàstiques que afavoreixen l'activitat i la creativitat cultural

26-29

Comunitat que peregrina unida a l'encontre amb Crist

La parròquia de Sant Felix Africà, dinàmica, evangelitzadora i compromesa

47

"La façana del monestir de Montserrat es va acabar amb la meua obra"

Entrevista a l'escultor Ramon Cuello

EDITORIAL

Contraprogramar la guerra

La pregària de sant Francesc ens interpel·la a ser instruments de pau: "Que allà on hi hagi odi jo hi posi amor. Que on hi hagi ofensa hi posi perdó. On hi hagi discòrdia hi posi unió..." Una interpel·lació més urgent que mai en un moment en què sonen i ressonen els tambors de guerra en diversos punts del planeta. Els "senyors de la guerra", a qui sol referir-se el papa Francesc, volen preparar-nos per a la guerra, i d'aquí la "necessitat" i justificació del rearmament. Com si els països no invertissin prou en armes, encara hi han de posar més diners i més recursos econòmics i personals. En el tradicional missatge *Urbi et orbi* del Diumenge de Pasqua, Francesc va recordar totes les víctimes dels conflictes d'Israel, Palestina, Ucraïna, Síria o Myanmar; les crisis humanitàries de Gaza, Haití i l'Àfrica. I va fer una crida concreta: alto el foc a Gaza, intercanvi de presoners entre Rússia i Ucraïna. Davant les guerres i la retòrica bèl·lica, Francesc demana concretar les expectatives de pau.

La diplomàcia vaticana té tots els motors en marxa per tal d'evitar que l'escalada bèl·lica s'estengui, que es facin realitat les pitjors profecies d'una tercera guerra mundial o d'una tercera guerra mundial a trossets. L'Església, amb el Papa al capdavant, busca contraprogramar la guerra. La seva veu, des de la talaia del Vaticà, és la més potent a nivell mundial a favor de la pau. El seu crit és el crit de tots els cristians, de tots els homes i dones de bona voluntat.

.....

Subscriui-vos-hi

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

ÒSCAR BARDAJÍ

@OscarBardaji

04/04/2024

Director de Comunicació de l'abadia de Montserrat

Dissabte 13 d'abril, l'Escolania de Montserrat convoca les audicions anuals per a nous cantaires de la Schola Cantorum, adreçades a nois i noies d'entre 17 i 24 anys, amb formació musical, que vulguin formar part d'aquest cor

NÚRIA PARLON

@nuriaparlón

04/04/2024

Alcaldeessa de Santa Coloma de Gramenet

Estimat Joan, et trobarem molt faltar. Gràcies pel teu llegat i pels teus valors que queden immortalitzats en les teves fotografies i en molts dels teus i les teves deixebles! Joan Guerrero, el vell Guerrer sempre etern

XEF JOSÉ ANDRÉS

@chefjoseandres

03/04/2024

Fundador de World Central Kitchen

Els set àngels assassinats dilluns en una missió de World Central Kitchen a Gaza eren els millors de la humanitat. El govern israelià necessita obrir més rutes terrestres per a menjar i medicaments avui. Cal deixar de matar civils i coòperants avui. Avui ha de començar el llarg viatge cap a la pau. No pots salvar els ostatges bombardejant tots els edificis de Gaza. No podeu guanyar aquesta guerra matant de fam tota una població

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

ESPIRITUALITAT DE PASQUA

L'octava pasqual ha estat el marc perquè el programa *Sense distància* hagi ofert eines d'espiritualitat pròpies d'aquest temps. El 2 d'abril, el franciscà Francesc Sánchez reivindicava aquests dies lluminosos per als recessos, que "tradicionalment es fan per Advent o Quaresma, però que també són molt apropiats ara, quan l'Església ens dona 50 dies per proclamar i cridar que Jesús ha ressuscitat". Així es referia a un recés pasqual que es va fer diumenge 7 d'abril a la Casa Betània de Cornellà de Llobregat.

I el 3 d'abril, la fundadora de

l'Apostolat de la Divina Misericòrdia a Barcelona, Maribel Ranch, explicava la celebració del diumenge II de Pasqua, dedicat a aquesta devoció impulsada per santa Faustina Kowalska i instituït com una festa per Joan Pau II des de la canonització d'aquesta polonesa l'any 2000. A la basílica de Sant Josep Oriol, es va exposar el Santíssim i, després, el cardenal Joan Josep Omella va presidir l'Eucaristia. Ranch va comentar que la seva entitat "viu la pregària de la Coroneta de la Divina Misericòrdia, amb invocacions revelades a la religiosa".

Zoom MACIÀ GRAU

L'assassinat dels membres del personal de World Central Kitchen mentre participaven en la distribució d'ajuda humanitària a Gaza ha posat de manifest una vegada més la necessitat de desescalar el conflicte i evitar que continuï augmentant el nombre de víctimes innocents. Poc després de conèixer la notícia, el papa Francesc va demanar novament un alto el foc immediat a la Franja de Gaza. El Pontífex, en la seva audiència general, va expressar la seva "pena profunda" pel personal de World Central Kitchen i va assegurar la seva pregària per les víctimes i les seves famílies.

L'efemèride

16 d'abril del 1995

Ibqal Massih, de 12 anys, és assassinat a trets i esdevé un símbol contra l'esclavatge infantil; s'institueix el dia internacional contra aquesta explotació

Contrapunt

Sort en tenim, del papa Francesc

JOSÉ FRANCISCO SERRANO OCEJA
Catedràtic de Periodisme.
Universitat CEU San Pablo

L'Església té molt a dir a una societat instal·lada en la incertesa, en el desconcert, en el canvi permanent

La informació sobre la vida de l'Església, com la informació sobre qualsevol realitat social digna d'interès, està en mans dels mitjans de comunicació i dels professionals. Vivim un moment de crisi aguditzada: el mateix concepte de mediació social. Abans d'intentar respondre la pregunta sobre com és la informació de l'Església, potser hauríem d'analitzar les mutacions profundes que pateix l'univers mediàtic.

He d'advertir que si em preocupa la presència, la forma, el to, de la informació sobre l'Església és perquè crec que les notícies sobre la vida eclesial han de ser part de la conversa pública.

L'Església, com a comunitat de creients, té molt a dir a una societat instal·lada en la incertesa, en el desconcert, en el canvi permanent. Parlem, d'una banda, de la rellevància social de l'Església, si més no en l'escenari públic, i de la seva credibilitat. Ho dic perquè fa molt de temps que ens trobem sota el pes d'un clima informatiu en què els casos de pederàstia clerical han llastat l'imaginari social de credibilitat eclesial i han conduït les notícies sobre l'Església cap a terrenys de conflictivitat, anomalia, desconfiança, desprestigi, fins i tot pèrdua de lideratge.

Sort en tenim, del papa Francesc i

que vivim en el pontificat del papa Francesc, que ha modelat una nova forma de presència informativa a mig camí entre la fascinació i la sorpresa. Tot i que, amb el pas del temps, disminueix la intensitat d'aquest procés. En casos comptats les institucions generen ja lideratges. L'activisme polític i social i les tècniques de comunicació són fonts de perfils que arrossegueu. No és fàcil el pas de la "figura admirada" al de "l'exemplaritat imitable". Només el descobriment de la saviesa vital, del discurs sapiencial que il·lumina les decisions, permet als mitjans el trànsit de l'exclamació a la informació. És el que significa Francesc. ■

Punt de vista

La intel·ligència artificial i la immortalitat de l'ànima

ENRIQUE SÁNCHEZ COSTA
Coronel de l'Exèrcit
de Terra

Nosaltres també tenim la nostra concepció particular de la "resurrecció"

Una de les possibilitats de la Intel·ligència Artificial (IA) és que, a través de *software* programat amb entrenament algorítmic de les seves xarxes neuronals, aconseguim fer sentir a través de la màquina una conversa d'un familiar o d'un amic morts i reconèixer-los com a ésser vivents encara, perquè els seus comentaris, manipulats amb frases introduïdes en el seu internet seguint criteris probabilístics, tinguin el sentit estocàstic de l'actualitat més immediata. Li semblaria a la persona dolguda que la carn de l'ésser estimat "ha ressuscitat" i que en "algun lloc" continua la seva essència materialitzada en la fonació (pur antropomorfisme); és a dir, que la IA l'ha fet immortal allà al "núvol", perpetuant-lo.

Amb mirada teològica, d'aquesta creença/religió en què la transcendència es dona així i ara en el camp digital, se'n diu tecnolatria.

Nosaltres també tenim la nostra concepció particular de la "resurrecció". Tampoc amb carn material sinó a mode d'esperit, que és la nostra "essència", la conservació i continuació en el més enllà dels nostres sentiments i pensaments; essència pròpia i diferent de cada ésser humà, la seva personalitat, la seva "manera" de ser. De tal manera que aquells que en la vida terrenal ens van conèixer sabran —i sabrem— tornar a reconèixer-nos quan ens ajuntem altra vegada en "aquell" lloc més enllà del límit de l'univers material.

Es pot comprar la immortalitat? Ja sabem que no. Però el xaman xilè, nacionalitzat francès, de 95 anys Alejandro Jodorowsky diu, en una entrevista a *La Vanguardia*, que si pogués se la compraria, perquè "no li agrada en absolut el fet de morir".

Un passatge d'una carta escrita per Simone Weil a un tetraplègic, al qual descriu haver sentit la presència personal de Déu d'una manera real però inaccessible als sentits i la imaginació, ens pot servir per il·lustrar fets descrits per nosaltres en aquest article.

Tornant a Jodorowsky, cofundador del Moviment Pànic amb Arrabal i Toppel, d'ascendència jueva, ell sobre Déu, només sospita que existeix i per això es defineix com un "místic ateu". ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Una forma d'estimar

Avui, tercer diumenge de Pasqua, us proposo que meditem amb atenció un text preciós de l'Evangeli de Lluc. Es tracta de l'episodi dels deixebles d'Emmaús (Lc 24,13-48).

L'evangelista explica que dos deixebles de Jesús es dirigeixen a un poble anomenat Emmaús, situat a uns onze quilòmetres de Jerusalem. Els deixebles estan tristos perquè Jesús ha mort a la Creu. Totes les esperances que havien posat en Ell s'han esvaït completament.

Mentre caminen decebuts, un viatger es posa a caminar al seu costat. No obstant això, estan tan ofuscats que no el reconeixen. El viatger els acompanya, comença a parlar amb ells i escolta tot allò que els preocupa. En arribar a Emmaús, el conviden a sopar. Al principi del sopar, quan el misteriós viatger beneeix el pa i el reparteix entre els convidats, s'adonen que Jesús ressuscitat ha estat amb ells durant tot el camí.

Avui voldria destacar un aspecte molt important d'aquest episodi: Jesús camina amb els deixebles i els escolta. Escoltar implica estar atent als nostres germans i regalar-los una part del nostre temps. Sempre m'han impressionat les paraules de sant Benet al principi de la *Regla*: "Escolta fill [...] para-hi l'orella del cor", és a dir, escolta amb tota la teva ànima. I és que escoltar també és una forma d'estimar.

Déu vol tenir amb nosaltres una relació d'amistat. Tota la Sagrada Escriptura ens presenta Déu com aquell que dialoga amb el seu poble i espera que li respongui amb amor. Déu desitja reparar la comunió amb Ell, trencada pel pecat. Ho podem llegir en la pregària del *Shemà*: Escolta Israel, el Senyor és el nostre Déu. Estimaràs el Senyor amb tot el teu cor, amb totes les teves forces (cf. Dt 6,4-5). Déu ens estima tant que ens dirigeix la seva Paraula i també s'inclina per escoltar-nos.

El papa Francesc, en el seu missatge per a la 56ena Jornada Mundial de les Comunicacions, proposava a tota l'Església que organitzés una "pastoral de l'oïda". En aquesta pastoral de l'escolta és necessari estar disposats i ser ràpids per escoltar, però ser lents per parlar (cf. Jm 1,19). I és que diuen que Déu ens ha donat dues orelles i una sola boca perquè escoltem el doble del que parlem.

Benvolguts germans i germanes, Jesús sempre camina al costat nostre. Ell està sempre disposat a escoltar-nos sense fer-nos cap retret, especialment en els moments en què hem perdut la il·lusió o ens adonem que ens hem enfonsat en el pecat. Ell ens ajuda a emprendre de nou el nostre viatge i a portar el missatge de l'Evangeli fins als confins de la terra. En aquest temps de Pasqua, li diem a Déu: Vine a caminar amb nosaltres, Senyor! ■

Espais per pregar,
sentir el silenci i la calma,
a l'aeroport, en hospitals
o altres indrets fora
d'esglésies

CAPELLES EN LLOCS INSÒLITS

CARME ESCALES

En el número 19 de la Ronda de Sant Pere de Barcelona, hi ha la llibreria de les germanes Paulines, les Filles de Sant Pau. La capital catalana va ser la primera ciutat on es va començar a expandir aquesta congregació que va ser fundada pel beat Jaume Alberione a la ciutat italiana d'Alba, l'any 1915.

A Barcelona van arribar-hi a mitjan segle passat. Hi van obrir una llibreria on avui podem trobar obres diverses, religioses i no tant, però sempre escollides amb el radar d'allò que fa acompanyar la descoberta de continguts i l'aprenentatge amb valors ben humans.

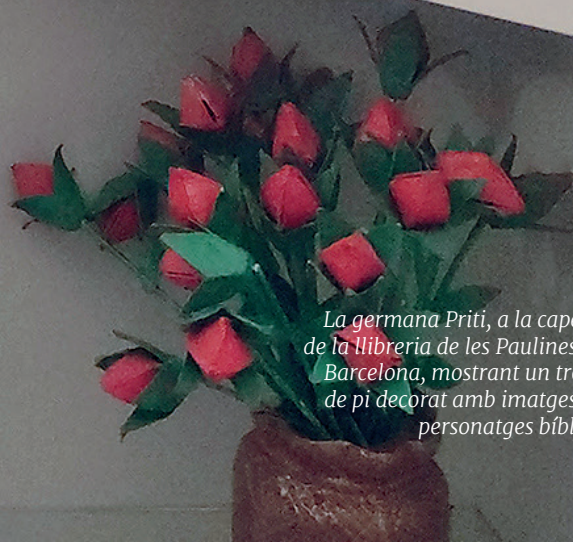
En els dos aparadors, a banda i banda dels cinc esglaons que donen entrada a la botiga, sempre hi trobem exposades algunes de les novetats editorials, imatges i missatges suggeridors i algun detall que ens recorda l'època de l'any que travessem. "Deia el beat que les nostres llibreries havien de ser com púlpits", expressa la Magdalena.

A dins, la llibreria de les Paulines és ben gran i l'atenció de la Magdalena i la Priti omple el local d'una simpatia que fa venir ganes de tornar-hi. A la paret del fons, sobre un prestatge, una Bíblia oberta. En una llibreria on tots els llibres esperen tancats, la paraula de Déu és oberta a tothom, de la mateixa manera que, a molt poquetes passes d'on trobem aquesta Bíblia, a la dreta, hi ha un tresor que també és obert a qui el vulgui descobrir.

És una petita capella, molt i molt petita. Al fons de la llibreria, al seu angle dret. És un espai cuidat amb molt d'amor per les germanes Paulines. Això el fa gran. "Hi tenim el *jefe*", diu la Magdalena amb

No temáis:
Yo estoy con vosotros.
Desde aquí quiero iluminar.
Vivid en continua conversión.

La germana Priti, a la capella de la llibreria de les Paulines de Barcelona, mostrant un tronc de pi decorat amb imatges de personatges bíblics.

Capella catòlica a l'aeroport del Prat, a l'esquerra de la porta d'arribades de la Terminal 1.

el seu tarannà natural i espontani que fa les coses més avinents i fàcils.

A penes dos metres quadrats reuneixen el necessari i imprescindible per trobar-se una estona amb el silenci, l'oració, deixar la ment en repòs, admirant senzillament els elements que hi trobem, com el pomet de roses vermelles fetes amb cartrons d'oueres. És just a sota del petit sagrari que sempre custodia formes consagrades pels germans jesuïtes. Una llum directa l'il·lumina. I, just a sobre, a la paret, hi llegim: "No tingueu por: joestic amb vosaltres. Des d'aquí vull il·luminar. Viviu en contínua conversió."

És un missatge del fundador de les Paulines, la biografia del qual també hi és, en aquesta capella tan especial que no està en una església, però que és oberta a qui vulgui igualment fer aquesta trobada amb els valors cristians. Deia Alberione, en posar la pa-

raula de Déu al centre de la missió de les Paulines, que no només cal parlar de religió, "s'ha de parlar de tot, però encristià", afirmava. Buscar nous camins per a l'Evangeli, com les noves tecnologies de la comunicació, valorar tots els instruments i inventar nous punts de trobada per fer que cada cop més persones coneguin i acullin Jesús és part del dia a dia de les Paulines.

Cada matí, abans d'obrir la llibreria, les tres germanes que hi treballen, Yolanda, de Navarra, Magdalena, de Cantàbria, i Priti, de l'Índia, "el primer que fem és pregar", diu la Magdalena. "Cal donar gràcies pel dia", afegeix, convidant a descobrir la seva capelleta a qui senti que ho necessita.

UN BON VIATGE, ALLÀ ON SIGUI

A l'aeroport de Barcelona també hi trobem una capella sense església. És

a l'esquerra de la porta d'arribades de la Terminal 1. A la dreta, hi ha un oratori multiconfessional que compleix la mateixa funció: acollir qui vulgui aturar-se a pregar, a pensar, a connectar uns moments amb el seu interior abans d'alçar el vol o de rebre qui ha viatjat de lluny o de més a prop, per a la retrobada familiar, amical o professional.

Tant a la porta d'entrada a la capella, com a la de l'oratori, hi ha l'horari: de 6 a 22.30 h, i un telèfon perquè, si els trobem tancats, s'obren a demanda, trucant-hi o avisant el personal de l'aeroport. Les persones que n'estan a càrrec expliquen que se'n fa ús pràcticament cada dia i que força gent demana d'accedir-hi.

A la capella, tal com expliquen des del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, "hi ha una creu amb la figura del Crucificat, obra de Francisco

Farreras (que forma part del fons d'art de la Fundació Enaire). També hi ha una imatge de la Mare de Déu de Montserrat que va donar el mateix monestir, i un quadre de la Mare de Déu de Loreto, patrona de l'aviació”.

La capella se situa pastoralment en el territori del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, i en concret a la paròquia de Sant Cosme i Sant Damià, del Prat de Llobregat. El 2013, el bisbe Agustí Cortés va autoritzar que s'hi poguessin celebrar misses, si bé només se n'hi fan quan persones o col·lectius ho demanen. La gestió es fa amb el bisbat de Sant Feliu, que té un diaca responsable de la capella: Florenci Travé.

PREGAR EN ALTA MAR

Segons explica el director de l'Apostolat del Mar (Stella Maris) de Barcelona, el diaca Ricard Rodríguez Martos, el 99% de vaixells avui dia ja no tenen capella a bord. Al port de Barcelona, Stella Maris en té una que comparteix l'espai del seu club, amb una porta corredissa que es tanca i delimita els espais. És al servei de tota la gent de mar, com la seva atenció religiosa, visitant la tripulació dels vaixells. “Qualsevol mariner hi pot entrar”, diu Rodríguez. “És petita, però hi fem misses puntuals, en dates com Nadal o Pasqua, i jo hi he celebrat un parell de casaments”, explica el diaca, encarregat de beneir les noves embarcacions. “Nosaltres en diem benedicció, i els propietaris en diuen bateig.” Fins fa uns deu anys —recorda qui també ha estat marí— “molts vaixells, també creuers, tenien capella i capellà, però avui dia és molt estrany”.

HOSPITALS

Llocs per invocar i sentir fortament l'esperança són les capelles ubicades en hospitals. S'hi resa per a la curació, la recuperació de la normalitat en la vida diària, amb el desig que el temps en el qual no es pot gaudir d'autonomia i salut, pugui ser transitat amb el menor patiment possible.

La majoria de centres hospitalaris tenen capella o espais habilitats per entrar-hi a resar, al marge de la confessió que hom tingui. A l'Institut Català d'Oncologia (ICO), per exemple, tenen dos tipus d'espai:

Petita capella de Stella Maris del Port de Barcelona.

El 22 de maig del 2023 es va fer una celebració íntima de comiat temporal de la capella de l'Spotify Camp Nou coincidint amb les obres de remodelació.

Capella de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, on des del diumenge 7 d'abril s'hi tornen a fer misses tots els diumenges i festius.

una sala de recolliment i dol, on, habitualment, hi ha tant la Bíblia com l'Alcorà que, des de la pandèmia —diu Àngela Duran, cap d'Atenció a la Ciutadania de l'ICO—, obren a demanda.

Un segon lloc a l'ICO amb una atmosfera per al recolliment és el que anomenen Espai DOMUM —llar, en llatí. És l'espai, segons explica Duran, on pacients i familiars poden trobar confort. És una sala decorada pensant en el benestar, amb mobiliari còmode, amb vista a l'exterior, i en certs moments, amb la Fundació Nous Cims, s'hi fan activitats d'acompanyament a les persones, en grups de psicoteràpia, dol, *mindfulness* per reduir l'estrès, i una meditació setmanal. Tot es fa amb professionals o voluntaris, de manera programada o sota demanda. L'Àngela Duran ens recorda que a l'ICO porten trenta anys acompanyant pacients de pal·liatius i les seves famílies.

L'ICO pertany a la mateixa ciutat sanitària que l'Hospital de Bellvitge, amb el qual comparteixen alguns serveis, com l'atenció religiosa. “Si algun pacient necessita un capellà, truquem al de Bellvitge. Igualment quan hi ha una demanda de la comunitat”, afirma Duran. I precisa també que disposen de servei de mediació cultural per a altres confessions, i si algun pacient necessita mediador, se'ls facilita per poder treballar aspectes culturals i religiosos.

Al segon pis de l'espai de consultes externes de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona hi ha una bonica capella, presidida per la creu i una imatge de Maria Reina de la Pau. Generosa d'espai, aquesta capella oberta a tothom té el sostre molt alt, cadires i un orgue per a les misses que s'hi celebren. “A partir del diumenge 7 d'abril, tots els festius se celebrarà missa a les 10.30 a la capella. Els dilluns, a les 17 h, coincidint amb el canvi de torn, hi ha una pregària a la qual assisteixen algunes persones que treballen a l'hospital”, comenta Mn. Josep Maria Forcada, prior de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona. Avui és, sobretot, un espai de recolliment i pregària obert a pacients, familiars i personal de l'hospital. Mn. Forcada té molt present encara el record que, a l'antic hospital, “hi havia un altar a cada sala, s'hi feia missa una

vegada a la setmana i les monges dirigien el rosari cada dia. Hi havia un gran esperit religiós”.

LA MORENETA, BEN PRESENT

És curiós que la Moreneta presideix tantes capelletes on entra molta gent que transita entre la religiositat i el laïcisme. A la del Barça, actualment no visitable per les obres de l'Spotify Camp Nou, hi era. I en l'última celebració que s'hi va fer el 22 de maig del 2023 coincidint amb les obres de remodelació, el vicepresident primer del FC Barcelona, Rafael Yuste, va confirmar que la capella de la Mare de Déu de Montserrat continuarà al remodelat estadi del Barça. I a les instal·lacions del Futbol Club Girona, a Montilivi, encara que no tenen capella, sí que compten amb una imatge de la Moreneta en un dels seus passadissos.

A l'entrada de l'Hospital de Sant Joan de Déu, on sempre hi ha hagut comunitat religiosa, hi ha una capella. “És on cada matí a les 7 —dissabtes i diumenges, a les 8.30 h—, els membres de la comunitat religiosa fan l'oració matinal de les laudes; a les 10.30 h, de dilluns a divendres s'hi fan deu minuts d'oració guiada, i missa els diumenges a les 12 h”, explica el germà Miguel Martín.

La capella és oberta cada dia fins a les deu de la nit, “i molta gent hi entra a resar, a plorar, a encendre una espelma, a llegir o a concentrar-se en el silenci i realitat dels seus fills. És un degoteig de trobar-se cadascú amb Déu”, diu el germà de Sant Joan de

Déu. Al servei d'atenció espiritual i religiosa (SAER) d'aquest hospital pediàtric, hi treballen quatre persones.

Al costat de la capella, hi ha també un espai que convida al silenci, per afavorir unes altres confessions, com també el tenen al Cancer Center, un espai oratori obert a tota mena de confessions, perquè —com explica el germà Miguel Martín— “el 70% dels pares dels infants ingressats són d'altres països i altres religions, i hem obert espais d'àmbit més ecumènic”.

El temps de malaltia ens apropa a una necessitat més gran de fe, com passa quan la vida es complica amb situacions amb les quals conviu cada dia Josep Maria Carod, religiós mercedari i director del Secretariat de Pastoral Penitenciària de Barcelona. Explica que a cada presó es fa missa i atenció religiosa amb catequesi i lectura de la Bíblia, però no en una capella, sinó en espais que són utilitzats per a activitats diverses. A Barcelona —diu Carod— “l'última presó que va tenir capella va ser la Model, cap de les noves en té”. I a Catalunya, només en té la presó de Ponent, a Lleida. Sí que disposen d'espais de silenci, però que, malauradament, en ser multiusos, s'ha de reservar el seu moment per celebrar-hi, no sempre és possible.

“Si tinguéssim un espai exclusiu per a la pràctica del culte, per a totes les religions, hi guanyaríem tots”, considera Josep Maria Carod. “De vegades hem somiat un espai com l'església del Patriarca Abraham —al costat del cementiri del Poblenou—, que així va ser concebuda”, conclou. ■

Capella de l'Hospital maternoinfantil Sant Joan de Déu, a Esplugues de Llobregat.

ORIO JARA

Guionista, escriptor i productor catòlic

Fem com sant Pau,
que coneixia la poesia i l'art pagà
de la seva època

Narrativa bíblica i cristiana

La Bíblia (i especialment la vida i resurrecció de Jesús) és el fonament del 90% de les obres culturals d'Occident fins fa quatre dècades. És pràcticament impossible intentar descodificar tota la pintura, la literatura o el teatre europeu entre els segles VIII i XVIII sense conèixer les Escriptures i l'obra de Crist a la història del món. Malgrat que això ha canviat, en l'actualitat la narrativa bíblica i cristiana segueix més present del que ens sembla. Cal mirar amb atenció per descobrir-la. L'evangelí és tan poderós que encara ara està a l'arrel de productes culturals extremadament populars.

Un exemple inesperat però fascinant és la sèrie *The Mandalorian*, de l'univers de *Star Wars*. El protagonista de la sèrie, Din Djarin, és un caçarecompenses d'un planeta anomenat Mandalore. A banda de la seva feina capturant fugitius per tota la galàxia, Din Djarin és un creient fidel d'una religió anomenada el Credo (*The Creed* en anglès, paraula de clares referències cristianes i, evidentment, amb una fonètica propera a Crist). En un moment donat, vulnera un dels manaments més sagrats de la seva religió: es treu el casc de la seva armadura en públic. Més enllà del fet en si, aquest pecat ens condueix a una situació espiritual que

és el moll de l'os del cristianisme en tot el seu poder evocatiu: la rebel·lió contra el mandat de Déu (aquí representat pel Credo) i la necessitat de tornar a la comunió.

En aquest cas, Din Djarin és rebutjat pels seus germans i decideix fer un camí de retorn a la fe que és estrictament cristià. Literalment! Primer Din Djarin es penedeix del seu pecat i el confessa, reconeix la seva rebel·lia i la rebutja; viatja a "les aigües vives" per batejar-se, literalment es submergeix a l'aigua en una cerimònia de baptisme; i finalment veiem que és restaurat. La comunitat l'acull com un germà redimit, com si mai hagués pecat. Fins i tot els noms dels tres capítols on veiem aquest recorregut són una representació de cristianisme manifest: 1, L'apòstata; 2, Les mines de Mandalore, que és on es bateja; i 3, El convertit, perquè efectivament el bateja a les aigües és un néixer de nou, com diu sant Joan a l'evangelí (Joan 3,5). El vell Din Djarin ha mort, perquè neixi una nova criatura (2 Corintis 5,17).

Déu ens guardi de descartar la cultura popular des d'una mirada cristiana. Al contrari. Fem com sant Pau, que coneixia la poesia i l'art pagà de la seva època i era capaç, a més, de trobar-hi Crist i, quan calia, de fer servir la cultura grega per predicar la salvació. ■

V

Agustí Codinach

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana
parlem sobre la relació
entre **Francesc i Benet
XVI**, coneixem el **jove
matrimoni** responsable de
la **pastoral de Santa Maria
de Cubelles**, descobrim
l'**Ofrena floral a Lourdes** i
ens apropem a l'**Església a
Ucraïna**

Chiara Romano i Joan Rodríguez,
matrimoni responsable de la pastoral
de Santa Maria de Cubelles.

Bergoglio parla sobre els intents d'enfrontar-lo al Papa emèrit

Que es conegui la relació de Francesc amb Benet XVI “sense intermediaris”

ÁNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

D'acord amb almenys dues publicacions recents, els episodis més dolorosos per al papa Francesc en aquests anys de pontificat han estat els intents repetits de part d'algunes persones de presentar-lo enfrontat al Papa emèrit, Benet XVI. Així ho va confessar al llibre *Mi vida. Mi historia dentro de la historia*, del vaticanista italià Fabio Marchese, periodista del grup Mediaset a Itàlia; i així

ho detalla al volum *El sucesor*, escrit pel periodista espanyol Javier Martínez-Brocal, corresponsal del diari ABC.

En el primer llibre, que és una autobiografia del Papa elaborada juntament amb Marchese, Francesc assegura que li va doldre veure al llarg dels anys “com la seva figura, la del Papa emèrit, ha estat explotada amb finalitats ideològiques i polítiques per persones sense escrúpols”.

El segon volum, el de Martínez-Brocal, està més centrat concretament en aquesta relació que es va conrear du-

rant deu anys entre tots dos Pontífexs. “Benet i jo vam mantenir una relació molt profunda i vull que se sàpiga, vull que es conegui sense intermediaris”, assenyalava el papa Francesc en aquest llibre. Aquesta va ser la motivació per la qual va acceptar la proposta del periodista granadí.

Responent a *Catalunya Cristiana*, l'autor explica que el seu volum “desentraña aquests 10 anys de convivència amb moments fàcils i difícils”. “Ha estat sorprenent que el papa Francesc hagi volgut trencar el seu silenci amb

aquest llibre”, diu Martínez-Brocal. En la conversa de l'autor amb Francesc, aquest dedica unes paraules admirables per definir el seu predecessor i que val la pena reproduir: “Mirava més enllà, certament. Eren uns ulls preciosos, brillants. Ulls amb grans horitzons. Tu veus persones que saben mirar i persones que són tancades, que miren només el detall. Ell era un dels grans. Aquells ulls a mi sempre em donaven esperança.” El llibre desvela a més detalls tendres entre tots dos, com que Francesc sempre portava a Benet un regal dels seus viatges apostòlics, que guarda intacta la correspondència que mantenien o que sap del cert que Benet XVI mai no va consentir que malparlessin d'ell. “El que explica el Papa és que Benet XVI mai no va voler entrar en conflicte amb ell. Entre alguns dels seus col·laboradors sí que n'hi va haver algun que va intentar instrumentalitzar Benet XVI contra el papa Francesc, però Benet XVI no ho va consentir”, destaca el vaticanista d'ABC.

El llibre ha causat impacte per algunes de les revelacions de Francesc en aquest sentit. En concret, sobre els intents de malmetre la relació entre tots dos. “Benet no estava contra Francesc i qui defensava Benet no estava defensant realment Benet, estava atacant el

papa Francesc”, apunta Martínez-Brocal a *Catalunya Cristiana*.

Potser una de les figures que no va facilitar precisament la relació dels Pontífexs va ser monsenyor Georg Gänswein. El llibre ho plasma així: “Que el dia del sepeli [de Benet XVI] es publicqués un llibre que em deixa com un drap brut, explicant coses que no són veritat, és molt trist. És clar que no m'afecta en el sentit que no em condiciona. Però sí que em va doldre que s'utilitzés Benet. El llibre va sortir publicat el dia de l'enterrament, això ho vaig viure com una manca de noblesa i d'humanitat.” El Papa es refereix al llibre de Gänswein, *Nada más que la verdad. Mi vida junto a Benedicto XVI*.

El sucesor repassa aquesta història dels dos Papes des d'abans fins i tot que Benet XVI fos escollit. De fet, una altra de les declaracions de Papa que més ha sorprès és la relativa al conclave del 2025. Francesc aclareix que, si bé és veritat que “els cardenals juren no revelar el que passa al conclave, els Papes tenen llicència per explicar-ho”. Per això, diu que va ser utilitzat per alguns que volien impulsar el seu nom en el conclave per impedir que Joseph Ratzinger fos un candidat fort, tot i que la veritable “maniobra” —com la defineix Francesc— era la d'introduir en realitat un tercer nom. Francesc aclareix: “Més tard em van explicar que no volien un Papa ‘estranger’.”

Juntament amb aquests apunts sobre la relació amb Benet XVI, Francesc afegeix en aquest llibre que el seu funeral serà diferent de com han estat els funerals dels Papes en els darrers temps. Vol ser enterrat a la basílica de Santa Maria la Major, en un simple taüt i sense més honors ni exposició pública. “Estic revisant el ritual amb el mestre de cerimònies perquè els Papes siguin vetllats i sepultats com qualsevol fill de l'Església”, especifica. ■

MARTÍNEZ-BROCAL

“Benet no estava
contra Francesc i
qui defensava Benet
no estava defensant
realment Benet,
estava atacant el papa
Francesc”

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Viure amb esperança

Aquests dies, inici de la primavera amb tota la bellesa que la natura ens ofereix, celebrem la Pasqua; aquest temps en què celebrem el triomf de la vida i com aquesta ens ofereix tot allò desitjable.

Alhora, si parem atenció al nostre entorn, si escoltem notícies o, sovint, relats de persones amb les quals ens trobem, no sembla que sigui així. Res no canvia, ni amb la primavera, ni amb la Pasqua. Les narracions continuen plenes de neguit, de dolor, de preocupació.

Amb tot això, sento molt endins la necessitat de continuar oferint espais de llum, d'esperança; il·luminar els signes que al nostre entorn ens assenyalen tota la possibilitat de transformació de què podem gaudir i fer reeixir (o ignorar, com sembla que ens hem acostumat a fer).

Francesc ens parla molt de l'esperança com la virtut que ens ajuda a no ofegar-nos en les dificultats de cada dia, ens sosté. Com a cristians no podem deixar-nos perdre l'alegria i la confiança, “quan no hi ha esperança humana hi ha aquesta virtut que et porta endavant, humil, senzilla, però que aporta una gran alegria, a vegades només pau...”. Com a seguidors de Jesús hem de viure amb esperança i ser-ne portadors al nostre entorn.

Estem obligats a tenir esperança, no podem deixar-nos caure en la gran temptació d'aquest temps que és la desesperació, viure sense esperança, ofegats en tantes dificultats i allò que la nostra societat ens posa al davant. Viure la Pasqua ha de ser sintònic amb alegria, pau... i esperança, potser avui més que res: molta esperança.

ESTHER BORREGO
Trebballadora social

 SANT FELIU DE LLOBREGAT

Coneixem la Chiara i el Joan, un jove matrimoni responsable de la pastoral de Santa Maria de Cubelles

Un sí d'amor i servei a l'Església

La Chiara Romano i el Joan Rodríguez, davant de la rectoria de Santa Maria de Cubelles.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Cubelles

Arribem a la parròquia de Santa Maria de Cubelles, al Garraf, a les sis de la tarda. No ha sigut complicat localitzar l'església des de l'estació de tren. El perfil del campanar, com passa a cada racó del nostre país, ens indica el camí. Entrem i trobem el Joan Rodríguez fent la celebració de la Paraula a la capella del Santíssim. Hi ha poca feligresia, és un dia entre setmana. Quan queda poc per acabar, veiem com la seva dona, la Chiara Romano, enfila pel passadís lateral de la nau.

L'espera una mare amb el fill a coll. La Chiara obre la sagristia amb la clau i la fa passar. Imaginem que deu ser una consulta relacionada amb el sagrament del Baptisme. Mentrestant, el Joan es treu l'alba i la desa.

La Chiara i el Joan —és en aquest ordre que al rector, mossèn Agustí Pañella, li agrada referir-s'hi— són un jove matrimoni que tot just superen la trentena, que només fa un any que són casats i que han estat nomenats Encarregats Pastoral de la Parròquia de Santa Maria de Cubelles. Jurídica-ment el rector és mossèn Agustí Pañella, que també és rector de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú —amb les seves dues esglésies de Sant Joan, i de la Mercè, als barris de la Collada i Fondo Somella—, però són la Chiara i el Joan els que porten el dia a dia de la parròquia de Cubelles. El nomenament de mossèn Pañella com a rector, així com de la Chiara i el Joan com a encarregats pastorals, es va formalit-

zar el 10 de març en una celebració presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés.

"La diferència és de tipus jurídic", aclareix mossèn Pañella, "el que compartim és l'encàrrec pastoral d'atendre les persones i els grups que s'apropen a la parròquia, de tirar endavant les línies pastorals a través del Consell Pastoral".

El Joan s'està preparant per al diaconat permanent, però mentrestant ja compta amb formació específica com a ministre de celebracions en absència de prevere i com a ministre per fer les exèquies. De la seva banda, la Chiara s'ocupa dels ministeris del cant i de la catequesi, entre moltes altres funcions.

"És un equip de tres en tot el que fa referència a l'atenció pastoral del poble", rebla el rector, que visita la parròquia cada dimarts, divendres, dissabte i diumenge per fer-hi missa, celebrar el sagrament de la Penitència

Agustí Codinachs

i visitar les diferents realitats pastorals i municipals que es desenvolupen a l'interior de la casa parroquial.

ESGLÉSIA DE PORTES OBERTES

Amb la Chiara i el Joan sortim de l'església i ens encaminem a la rectoria, davant mateix del temple, un edifici que més aviat recorda una antiga masia i que acull el despatx i l'arxiu parroquial, els grups de Càritas o de catequesi, alhora que és la seu d'entitats del poble com el Grup d'Estudis Cubellencs Amics del Castell. "L'Església és la casa de tots, on tothom té cabuda", comenta el Joan. Per Sant Joan, el jove matrimoni té previst instal·lar-s'hi.

La Chiara i el Joan ens expliquen que es van conèixer a Itàlia quan la Chiara estudiava Arqueologia a Bolonya i el Joan feia el doctorat en Història Antiga a Pàdua. L'agost del 2020 van venir a Cubelles, d'on és el Joan. Ell treballa de professor a les Dominiques de Vallirana (Fundació Educativa Dominiques de l'Ensenyament) mentre que ella fa el doctorat a la Universitat de Barcelona.

A mesura que anaven creixent com a parella també ho feia la seva vinculació amb la parròquia, on ajudaven mossèn Joaquim Lluís i Corominas, una autèntica institució a Cubelles,

que va obrir de bat a bat les portes de la parròquia durant els vint-i-set anys que va ser-ne el rector i que va recuperar tradicions que s'havien perdut com el Via Crucis del Divendres Sant pels carrers del poble, que enguany ha arribat a la 27ena edició. També va revitalitzar la devoció a l'ermita del segle XVII dedicada a Sant Antoni de Pàdua, amb el tradicional pa beneït.

"El Joan ajudava com a acòlit mossèn Joaquim, i a mi em va demanar que m'ocupés de la catequesi i dels cants. També vam entrar a formar part del Consell Pastoral", rememora la Chiara. "Ens feia molt feliços poder ajudar una persona com mossèn Joaquim, era una manera de retornar-li l'acollida que ens havia brindat. A més, ens va ajudar a créixer molt en una visió d'Església oberta i en l'amor a Crist i a Déu."

Quan mossèn Joaquim va morir el gener passat als 86 anys, era gairebé natural que la Chiara i el Joan rebessin una petició formal per part del nou rector: "Us voleu ocupar pastoralment de la parròquia?" No neguen que s'ho van haver de rumiar molt, però que quan van dir que sí, va ser "un sí d'amor i de servei de cara al poble, de cara a la gent, de cara als feligresos, de cara a tothom que s'acosta a la parròquia".

"És un servei que té moltes vessants", comenta la Chiara, "però no di-

AGUSTÍ PAÑELLA

"Compartim l'encàrrec pastoral d'atendre les persones i els grups que s'apropen a la parròquia, de tirar endavant les línies pastorals a través del Consell Pastoral"

CHIARA ROMANO

"Som molt conscients que per servir la comunitat i l'Església com es mereixen, hem d'estar bé i cuidar-nos com a matrimoni"

El nomenament del nou equip pastoral de Cubelles es va formalitzar el 10 de març, en una celebració presidida pel bisbe Agustí Cortés.

fereix gaire del que ja fèiem en temps de mossèn Joaquim". El que tenen clar és que el seu sí primer és el matrimoni i que, per tant, cal trobar temps per tenir-ne cura. "Som molt conscients que per servir la comunitat i l'Església com es mereixen, hem d'estar bé i cuidar-nos com a matrimoni. Per aquest motiu tenim la intenció de buscar moments de qualitat que ens permetin créixer com a parella."

ESGLÉSIA SINODAL

L'Església sinodal de què parla el papa Francesc, i a la qual ha dedicat un Sinode en diferents fases, té una plasmació concreta en aquesta parròquia del bisbat de Sant Feliu, on fan tàndem un capellà i un jove matrimoni.

"És l'Esperit Sant qui ens guiarà en l'Església del futur, però és evident que hi tindran un pes molt important els laics", assegura mossèn Agustí. "Serà un treball molt en comunió entre bisbes, preveres, laics, diaques i potser fins i tot diaconesses, perquè les

dones cada vegada tindran més responsabilitat." I afegeix que "fer equip també dona feina, però rejoyeneix una comunitat. No es tracta que els laics ens prenguin la feina, sinó de fer equip, és una altra mentalitat."

Mossèn Agustí Pañella també destaca el testimoni que ofereixen a la societat la Chiara i el Joan: "En un moment en què a les parelles els costa tirar endavant un compromís per a tota la vida, un matrimoni que assumeix la responsabilitat de la vida matrimonial i a sobre la responsabilitat pastoral d'una parròquia és un testimoni de cara als joves molt important".

La sinodalitat, però, no acaba amb mossèn Agustí, ni amb la Chiara i el Joan, sinó que abraça una comunitat parroquial molt més àmplia. "Hi ha una gran quantitat de persones que col·laboren amb la parròquia i que són increïbles", afirma el jove matrimoni. "Hi ha molt bona gent i molt disposada a treballar i ajudar en tot el que calgui. Sense ells no podríem fer tot el que fem." ■

JOAN RODRÍGUEZ

"Hi ha molt bona gent i molt disposada a treballar i ajudar en tot el que calgui. Sense ells no podríem fer tot el que fem"

El Joan compta amb formació específica com a ministre de celebracions en absència de prevere.

L'edició de 2024 serà la 53a i es durà a terme els dies 3, 4 i 5 de maig

Ofrena floral a Lourdes

Missa presidida per mossèn Casellas en una capella del santuari de Lourdes.

MN. JOSEP CASELLAS I MATAS
Banyoles

Tot va començar entorn del 1970 i encara continua. Uns mestres de la zona de Banyoles, impulsats per Àngels Juscafresa i Josep Pinatella, van proposar fer un viatge de fi de curs amb els alumnes al santuari de Lourdes. Així es va iniciar l'Ofrena floral a la Mare de Déu de Lourdes, en la qual participaven durant tres dies nens i nenes de diferents poblacions de la diòcesi de Girona que presentaven les flors a la Mare de Déu amb vestits típics de

Catalunya. Els acompanyaven un o diversos capellans, religiosos i religioses i seminaristes. En una de les primeres edicions, hi va assistir Mons. Narcís Jubany, que llavors era el bisbe de Girona.

L'Ofrena floral és un viatge religiós i cultural —un pelegrinatge— realitzat a finals d'abril o a primers de maig. En una primera etapa els participants procedien de la diòcesi de Girona i, més tard, s'hi van incorporar nois i noies de les diòcesis de Barcelona, Vic, Urgell, Solsona i Mallorca. Per això, durant un temps es parlava d'Ofrena floral de la joventut de Catalunya i Balears a la Mare de Déu de Lourdes. En algunes edicions es van superar els 700 pelegrins. Més tard, va decaure la participació dels infants i la iniciativa va continuar amb els pares i els avis dels nenes i nenes, majoritàri-

ament de la diòcesi de Girona. Ara, la participació és oberta a tothom.

La part tècnica ha estat a càrrec, des del començament, d'Autocars Olivet, de Banyoles, empresa que regentava Joan Brugués i Prat, i de Viatges Canigó de Girona, amb Joan Mareñà Muntada al capdavant. El fill d'aquest darrer, Joan Marenyà Llapart, continua organitzant —ara conjuntament amb Domus Travel, també de Girona— aquest pelegrinatge. L'edició del 2024 serà ja la 53ena i es durà a terme els dies 3, 4 i 5 de maig.

Durant la seva estada a Lourdes els pelegrins són convidats a participar en els actes religiosos programats: celebració de la missa, processó de les torxes, viacrucis... i a reflexionar sobre el tema pastoral que el santuari proposa i que canvia cada any. Aquest 2024 és: "Aneu a dir als capellans que es vingui (aquí) en processó."

Paral·lelament a l'Ofrena floral també es realitza des del 1970 el pelegrinatge a Lourdes dels Amics del Rosari. Es fa a primers d'octubre i dura tres dies. Durant molts anys va comptar amb l'assistència espiritual de Mn. Josep Pou, de Torroella de Montgrí, i, darrerament, és acompanyat per Mn. Pere Bellvert.

L'Ofrena floral a Lourdes compta, doncs, amb una trajectòria llarga. La fidelitat de moltes persones, que hi participen any rere any, i el fet que se n'hi incorporin de noves, fa que aquella iniciativa d'uns mestres decidits i coratjosos segueixi tirant endavant i donant bons fruits. Una bona lliçó. ■

L'Ofrena floral és un
pelegrinatge realitzat
a finals d'abril o a
primers de maig

Marco Mencaglia, director de projectes d'ACN Internacional

“Els sacerdots celebren tots els dies funerals de soldats morts”

La prioritat de l'Església és l'atenció al trauma de la població.

JOSUÉ VILLALÓN

Ajuda a l'Església Necessitada (ACN)

Dos anys després de la invasió de Rússia a Ucraïna i deu anys del començament d'aquesta guerra el 2014, Ajuda a l'Església Necessitada (ACN Espanya) ha llançat la campanya “Ucraïna, no et vull oblidar” per socórrer una Església desbordada pels traumes i les ferides del conflicte. En aquest segon aniversari, la prioritat número u de l'Església catòlica és l'atenció al trauma de la població. Marco Mencaglia, director de projectes d'ACN Internacional, comparteix les seves impressions sobre la guerra a Ucraïna. “Més del 80% de la població d'Ucraïna està traumatitzada. La població ucraïnesa té cada vegada més necessitats, no només materials, sinó també espirituals. Aquesta situació és especialment difícil per a l'Església local. La gent necessita curar les ferides”, comenta Mencaglia.

Com està Ucraïna ara?

Malauradament, la situació empitjora. Hi ha una gran necessitat, que va en augment, d'assistència psicològica espiritual. Com han subratllat la majoria dels bisbes amb els quals ens hem reunit a les nostres visites freqüents al país, la gent necessita curar les ferides abans que qualsevol altra necessitat.

L'anàlisi política d'aquest conflicte ens impedeix veure la realitat completa de la guerra?

Això és del tot cert. Normalment ens centrem en els esdeveniments en el camp de batalla i en la situació econòmica global d'un país en guerra. Però no hem d'oblidar, i aquesta és la missió d'ACN, acompanyar la gent en el seu treball diari, en la seva vida quotidiana. Hem de tenir presents les famílies dividides pels que han fugit del país, però també el drama dels qui han de tenir cura dels malalts, el dolor de les morts i el calvari dels que tenen éssers estimats desapareguts, que no saben si pregar per les seves ànimes, si són morts o vius.

Aquest dolor també afecta di-

rectament els sacerdots, religioses i altres persones al capdavant de l'Església ucraïnesa, com afronten ells aquesta situació?

És un context particularment difícil per a l'Església local. Coneixem molts sacerdots que han de celebrar tots els dies funerals de soldats morts al camp de batalla. És una situació dramàtica. No surt a les notícies, però és exactament el que està passant. Per això ACN, juntament amb l'Església local, està incidint en tenir cura d'aquests sacerdots i religioses, de formar-los per atendre aquestes ferides, però també enfortir-los en la seva vocació. Ells estan portant esperança i construint realment la pau. ■

“Hi ha una gran necessitat, que va en augment, d'assistència psicològica espiritual”

TARRAGONA

Vetlla pasqual de l'UPA del Mig Gaià

L'arquebisbe Joan Planellas, coincidint amb la seva visita pastoral a les parròquies de la Unitat pastoral del Mig Gaià, va presidir la solemne Vetlla pasqual de les deu parròquies que la formen a l'església de Santa Maria de Vila-rodona. Durant la celebració es van beneir els respectius ciris pasquals amb el foc nou i els infants van escenificar les lectures de l'Antic Testament.

URGELL

Diumenge de Pasqua amb benedicció apostòlica i Caramelles

Mons. Vives va presidir la celebració del Dia de Pasqua a la catedral de Santa Maria i va impartir la benedicció apostòlica amb indulgència plenària a tots els fidels presents. En sortir de l'Eucaristia l'arquebisbe Joan-Enric es va afegir al grup de caramelles d'adults de la Germandat de Sant Sebastià que any rere any anuncien la resurrecció de Crist per la ciutat de la Seu d'Urgell.

SOLSONA

Tridu Pasqual a la catedral de Solsona amb el bisbe Francesc

El Dijous Sant el bisbe va presidir la missa de la Cena del Senyor amb el lavatori de peus. El Divendres Sant a primera hora del matí va tenir lloc el Via Crucis molt concorregut pels carrers de Solsona i a la tarda es va celebrar la Passió del Senyor. El dissabte a la nit en la missa de la Vetlla pasqual es van conferir els sagraments de la iniciació cristiana a un catecumen.

VIC

La Jornada Diocesana de Catequistes aprofundeix en el catecumenat

La Delegació Diocesana de Catequesi va aplegar a Jorba més d'una cinquantena de catequistes per a la jornada diocesana d'enguany. Els catequistes van ser rebuts i acompanyats pel bisbe Romà i per Mn. Joan Antoni Castillo, delegat de Catequesi. Durant el matí, Mn. Jaume Casamitjana, nou delegat del Catecumenat, va aprofundir en el Ritual d'Iniciació cristiana d'adults (RICA).

GIRONA

Homenatge a Mn. Modest Prats en el desè aniversari de la mort

El 29 de març es van complir deu anys de la mort de Mn. Modest Prats. Guardonat amb la Creu de Sant Jordi, comptava també amb el Premi Athenea de l'Ajuntament de Girona. Amb motiu de l'efemèride, uns dies abans es va organitzar un homenatge a la figura d'aquest prevere, professor i referent de la filologia catalana.

TORTOSA

Presa de possessió de la nova cancellera-secretària general

A la capella del Palau Episcopal, en presència del personal de la Cúria Diocesana i després de la pregària diària amb lectura de l'evangeli i el res de l'Àngelus, ha tingut lloc l'acte solemne de la presa de possessió de la nova cancellera i secretària general del bisbat, Alba Vilaplana Martín, que ha emès la professió de fe i el jurament de fidelitat pel càrrec al qual ha estat nomenada pel bisbe Sergi.

TERRASSA

Vetlla pasqual a la catedral amb ritme juvenil

El dissabte 30 de març el bisbe Salvador va presidir la Vetlla pasqual a la catedral. La celebració va ser animada en els cants pel grup de música de joves del Sant Esperit. En la seva homilia, el prelat reflexionà sobre la vida nova en Crist, que vol dir configurar-se a Ell. Un adult va rebre els tres sagraments de la iniciació cristiana.

LLEIDA

La pluja es fa present a la processó del Sant Enterrament

La pluja va obligar a suspendre el passat Divendres Sant la processó del Sant Enterrament de Lleida. La Congregació de la Puríssima Sang, organitzadora de la processó, va obrir les portes de l'església de La Sang, on es va concentrar un gran nombre de fidels i participants en la processó per fer-ne una d'improvisada dins del temple. El bisbe Salvador va dirigir unes paraules als assistents i va agrair a Déu, malgrat l'inconvenient, el do de la pluja.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat

Amb el lema pastoral "Rosa de caritat", el 15 de maig té lloc la 38ª Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat. L'horari és de 10.45 a 18.30 h i és oberta a tothom. Per a inscripcions i informació cal trucar al Sr. Enric d'Ossó, coordinador del moviment de Vida Creixent a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat: 629 389 773.

**NATALIA MANGADO
ABAD**

Responsable d'innovació,
estratègia i qualitat educativa
Escoles Manyanet

AULA EDUCATIVA

Potenciant les veus del futur: l'oratoría a les Escoles Manyanet

Al llarg de tot l'any l'alumnat participa en activitats relacionades amb la competència comunicativa, tant a l'escola com a entitats externes

Ja fa molt de temps que ens vam proposar treballar l'oratoría a les nostres escoles. Teníem clar que el projecte calia dissenyar-lo de forma vertical per ajudar l'alumnat a adquirir les competències i habilitats des de ben petits. Al llarg de tot l'any l'alumnat participa en activitats relacionades amb la competència comunicativa, tant a l'escola com a entitats externes. Els nostres objectius finals són: aconseguir que adquireixin una expressió verbal clara perquè l'audiència pugui entendre el seu missatge de manera efectiva; proporcionar-los la capacitat d'organitzar el discurs de forma lògica i coherent en cada etapa evolutiva; aprendre a gestionar el temps disponible en cada presentació; utilitzar l'argumentació persuasiva per influir en l'opinió de l'audiència, analitzant les seves reaccions i adaptant el discurs, si cal. Com a aspecte final, però no menys impor-

tant, els ajudem a gestionar l'ansietat i el nerviosisme que poden acompanyar les presentacions en públic. Paral·lelament ho reforçem tot amb les metodologies pròpies del nostre projecte educatiu com el treball cooperatiu, projectes de comprensió, el pensament crític, i sempre lligant-lo amb els sabers propis vinculats a les competències clau i les específiques de les matèries implicades.

Per als més grans, hem introduït matèries curriculars específiques com: Ciutadania política-dret i oratoría-debat. Aquestes bones pràctiques docents al llarg dels anys han donat resultats gratificants. Per exemple,enguany hem aconseguit dues classificacions importants. Una mostra és la selecció per a la fase nacional del col·legi Pare Manyanet Les Corts en el projecte Model de Parlament Europeu (MPE) i en la Lliga de Debats de Secundària i Batxillerat 2024 de la Xarxa Viva

d'Universitats, en aquest cas, també s'ha classificat Manyanet Sant Andreu.

En el primer cas, l'alumnat va poder viure l'experiència de convertir-se en eurodiputats a la sessió autonòmica que va tenir lloc al Parlament de Palma de Mallorca. Allà, van aconseguir passar a la fase nacional. Durant aquells dies, van debatre i votar propostes de resolució relacionades amb la Intel·ligència Artificial, la salut mental dels joves, el turisme sostenible i l'escassetat d'aigua.

Paral·lelament, per a la Lliga de Debats, un altre grup d'alumnes va debatre sobre l'amenaça real o no de la IA per a la humanitat. En aquest cas, els participants, s'han de preparar les argumentacions sense saber si hauran d'argüir a favor o en contra de la pregunta formulada. Posteriorment se'ls assigna la postura que defensaran oralment. ■

JÚLIA BALLESTER PLANÉ Professora de Neuropsicologia
de la Universitat Abat Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

La respiració: la inspiració del cervell

La neurociència està començant a prestar més atenció a l'olfacte i a la respiració

La respiració s'inicia just en néixer. Amb una mitjana d'unes 15 respiracions per minut, al cap de l'any hem respirat uns 8 milions de vegades. Amb tota aquesta pràctica, podem pensar que som grans experts a respirar. Res més lluny de la realitat. Sabríeu dir si respireu pel nas o per la boca o com varia la respiració al llarg del dia? La respiració és una d'aquestes coses en què no es pensa mai fins que alguna cosa funciona malament, assisteixes a classes de preparat o practiques ioga. Diferents estudis apunten que una gran part de la població practica habitualment la "respiració bucal" en lloc de la "respiració nasal" i el problema més gran és que molts ni tan sols en són conscients ni dels perjudicis que comporta.

La inspiració suposa l'entrada d'aire al cos i aquest procés és notablement diferent si es produeix pel

nas o per la boca. El nas actua com un filtre natural que obstaculitza l'entrada de partícules nocives presents a l'aire, alhora que l'humidifica i escalfa per acomodar-lo al nostre cos. Quan l'aire penetra per la boca, no hi ha cap procés d'escalfament o filtrat, i els patògens impacten sobre les nostres amígdals i adenoides, i afavoreixen la inflamació incrementant la probabilitat de contreure refredats, reaccions al·lèrgiques o tos irritable.

Però els beneficis de la respiració nasal no s'acaben aquí. Un estudi en què va participar el periodista i escriptor James Nestor, dut a terme per la Universitat de Stanford, va demostrar com la respiració bucal pot tenir un impacte negatiu en la salut física i mental. Com explica al llibre *Respira. La nueva ciencia de un arte olvidado*, després de 10 dies respirant només per la boca va experimentar un augment en la pressió arterial,

canvis en la freqüència cardíaca i un increment significatiu d'hormones de l'estrès. Nestor també descriu problemes del son, irritabilitat, mal humor i ansietat constants.

I és que la respiració nasal activa inevitablement el sentit de l'olfacte, el gran oblidat dels sentits. L'olfacte té via directa amb el cervell, no únicament sobre les àrees que processeu les olors, sinó també les àrees que gestionen l'emoció (amígdala) o la memòria (hipocamp). Estudis recents evidencien que inspirar pel nas afavoreix la capacitat d'aprenentatge i memòria o que entrenar l'olfacte millora l'"edat cognitiva". D'aquí que es parli de l'olfacte com d'"el sentit de la memòria".

La neurociència està començant a prestar més atenció a l'olfacte i a la respiració i és crucial que també ho fem nosaltres. Per reeducar els nostres mals hàbits respiratoris, hem de començar per prendre'n consciència. ■

COMUNITAT QUE PEREGRINA UNIDA A L'ENCONTRE AMB CRIST

Sant Fèlix Africà és una parròquia dinàmica, evangelitzadora i compromesa

MAC

La gran missió d'una comunitat parroquial és “anunciar Jesús, no tan sols de paraula, sinó amb fets i amb la vida, donant testimoni de la nostra unió amb ell”. Així s'expressava Mn. Joaquín Iglesias, rector de la parròquia de Sant Fèlix Africà, en el seu blog “Evangelizar hoy” a l'inici del curs pastoral 2023-2024. I és el propòsit fonamental de totes les persones que formen part d'aquesta comunitat “viva, dinàmica, evangelitzadora i compromesa, tant cap endins com cap enfora”, en paraules del seu pastor.

Els tres eixos que constitueixen l'acció pastoral de la parròquia de Sant

Fèlix Africà són la celebració, la formació i la caritat. “La vida litúrgica és essencial per al cristià. Arabé, el cristià no només ha de celebrar un culte, sinó que també s'ha de formar per poder donar resposta a les importants qüestions socioculturals del nostre entorn. La formació ens ajuda a créixer espiritualment i humanament. I essencial és també l'amor, que es concreta en l'acollida, el servei i l'ajuda als altres. Donar resposta a necessitats vitals, emocionals, espirituals... El llenguatge del cor és, sens dubte, el més important”, explica mossèn Joaquín.

Han passat ja catorze anys d'ençà que mossèn Joaquín fos nomenat rector de la parròquia de Sant Fèlix Africà, una de les set que integra l'arxiprestat del Poblenou. “El balanç que faig de tot aquest temps —assegura— és molt positiu. Si un capellà s'ho vol treballar, hi ha d'estar; ha de dinamitzar, evangelitzar, motivar... Això demana temps, sacrifici, dedicació, tenir les coses molt clares i saber bregar amb situacions de vegades no fàcils. És important escoltar tothom. L'acció i l'escolta han d'anar unides.”

“Com a rector, cal abraçar la realitat, implicar-t'hi. Jo no he triat els meus feligresos, ni els meus feligresos

a mi. Per tant, totes dues parts hem de dur a terme un procés de conquesta mútua, de seducció espiritual, perquè hi hagi una bona connexió. Hi ha d'haver un desig d'acostament mutu.” Per la seva banda, el Consell Pastoral, que es reuneix un cop al mes, ajuda el rector en la seva missió i en la gestió de la parròquia.

EINA EVANGELITZADORA

Mossèn Joaquín és autor de nombrosos llibres d'espiritualitat, com *Historia de un sí*, *El cel a la terra*, *Reflexions d'un capellà de barri*, *Un Déu enamorat de l'home*, *El dolor tiene nombre*, *La suave y penetrante Palabra de Dios* o *Escritos con alma*. Així mateix, és autor de blogs (“Ahondando en la Palabra de Dios” i “Evangelizar hoy”), molt visitats per lectors de parla hispana.

“Ami sempre m'ha agradat escriure; per a mi, és una eina de comunicació, evangelitzadora en aquest cas. És una eina molt potent. En ocasions cal desafiar la gent. Quan tu escrius, amb calma i en silenci, és com si l'Esperit Sant t'inspirés en l'experiència quotidiana. Considero que escriure és com part de la pregària que necessito diàriament per transmetre un missatge

Inconfusible és l'entrada a la parròquia amb la seva harmònica espadanya que acull la campana.

PARRÒQUIA DE SANT FÈLIX AFRICÀ

c/ Sardenya, 29 - Barcelona
Arquebisbat de Barcelona
Arxiprestat del Poblenou

Mn. Joaquín Iglesias és el rector de Sant Fèlix Africà des de l'any 2010.

encoratjador a tots els meus lectors. Així, el que penso, el que prego, el que medito, el que escric arriba a molta gent.”

INICIATIVA HUMANITÀRIA

El Menjador de Sant Fèlix és tota una institució a la parròquia. Va ser creat fa deu anys per iniciativa del Consell Pastoral davant del creixent nombre de persones sense llar i d'una necessitat tan peremptòria com és l'aliment. Funciona de dilluns a divendres, d'una a dos quarts de tres del migdia, gràcies a la col·laboració d'uns vint-i-cinc voluntaris; amb una rotació de cinc voluntaris en cada jornada.

“A través d'aquest servei solidari, que respon al nostre compromís

caritatiu, connectem d'una manera molt visceral amb la problemàtica de la pobresa, una crua realitat que alguns pretenen absurdament invisibilitzar. Intentem oferir a aquestes persones una càlida acollida. Es tracta d'un col·lectiu amb uns perfils molt complexos (addiccions, emocionalment vulnerables, sense perspectives laborals...) que necessita més que mai una resposta afectiva en un context caracteritzat per la soledat, la profunda tristesa i l'abandonament”, posa en relleu el rector.

Informa també que “tenim un repartiment d'aliments setmanal, segons els aliments que ens arribin. Els destinataris no són gent que visquin al carrer, però es troben en unes condicions molt precàries, sense prou

recursos econòmics. Una ajuda perquè puguin arribar a fi de mes”. Mossèn Joaquín opina que “a més de respondre a una demanda real i proporcionar-los afecte (ens preocupem per les seves vides, les seves famílies...), indirectament estem evangelitzant. Aquí l'evangelització és el testimoni”.

ACTIVITATS FORMATIVES

Entre les activitats de formació, destaquen els Cursos de Bíblia. El seu objectiu primordial és transmetre el missatge bíblic a través d'un llenguatge proper, senzill, pedagògic i apassionant. La biblista Montse de Paz, que té uns extraordinaris recursos didàctics i que col·labora a *Catalunya Cristiana*, és l'encarregada d'impartir aquestes

Agustí Codinach

classes, els dimarts a la tarda, a unes quaranta persones.

Un grup d'uns quinze infants rep cada setmana la catequesi infantil, concretament els dilluns a la tarda. “El catequista, de 19 anys, que havia rebut catequesi amb nosaltres quan era petit, té una gran formació intel·lectual, humana i religiosa. Molt implicat en la comunitat parroquial, n’ha pres el relleu. I ho està fent de meravella!”, exclama mossèn Joaquín. És l'exemple paradigmàtic que la parròquia és “una gran família, en la qual el rector guia una comunitat, on cada persona és important, valorada i convidada a oferir els seus talents i serveis als altres”.

El Grup de Tertúlies és el més antic que hi ha a la parròquia. Avui, vint-i-cinc anys després, continuen endavant, tot oferint un divers ventall d'activitats orientades a l'atenció de les persones grans. El rector de Sant Fèlix Africà vol agrair la magnífica tasca que fan tots els voluntaris “per la seva entrega, generositat, fidelitat i entusiasme”.

La música és present també a la parròquia mitjançant el cor parroquial, que participa cada diumenge a missa, i el cor de gòspel, que actua quan hi ha algun esdeveniment parroquial important. Mossèn Joaquín afirma que “els intèrprets no tan sols canten amb les cordes vocals, sinó amb l'ànima”.

“Una de les nostres grans assignatures pendents —constata el sacerdot— és el tema de la joventut. Molts fan la comunió, però després es desmarquen de la parròquia. Per això, des del mes d'octubre passat, hem posat en marxa un Grup de Joves, adreçat a nois i noies de 18 a 25 anys. El meu somni seria cohesionar un grup molt potent. Uns altres reptes que tenim en ment són promoure una xarxa d'entitats (parròquia, associació de veïns, escola Antoni Brusi...) per generar inèrcies en temàtiques socioculturals i, pel que fa a la dimensió eclesial, fomentar una interrelació més gran amb l'arxiprestat.” ■

Els tres eixos de l'acció pastoral de la parròquia de Sant Fèlix Africà són la celebració, la formació i la caritat

Arxiu Parròquia

El Menjador de Sant Fèlix obre les seves portes de dilluns a divendres.

L'Evangeli de Jesús, viscut interiorment
i compartit sense pors,
preserva del naufragi espiritual

Senyor, salva'ns!

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, en els temps que vivim, la solidesa espiritual dels cristians que formem les comunitats eclesials és ben necessària. En un temps de fragmentació dels coneixements, dispersió existencial, precarietat en les relacions personals i, a més, de coexistència amb fets absolutament desconcertants per a la pròpia vida de l'Església, tan sols una vida espiritual ferma ens pot salvar del naufragi. La litúrgia del Divendres Sant fa servir la imatge del naufragi per indicar el valor redemptor de la creu de Jesús. Sense l'Evangeli ens enfonsaríem i, com Pere, hauríem d'exclamar: "Senyor,

salva'm!" (Mt 14,30). A la façana del Naixement de la Sagrada Família, amb grans lletres, l'arquitecte Antoni Gaudí ho va escriure en plural —i en llatí— damunt la mar que ha de travessar la fràgil barca de l'Església guiada per Pere: "*Salva nos!*" L'arquitecte de Déu va subratllar la dimensió eclesial del text de Mateu reconvertint el singular en plural: "Salva'ns!" Efectivament, sense la mà estesa i forta de Jesús, Pere i, amb ell, qualsevol deixeble, seria víctima de la força que estira cap a la pitjor de les morts, l'espiritual. L'Evangeli de Jesús, viscut interiorment i compartit sense pors, preserva del naufragi espiritual. Altrament, aquest món inestable i ambigu acabaria desconjuntant la voluntat i ferint greument la joia de la vida cristiana.

El pas previ al desastre és la indiferència que aigualix la vida de pregària i la vivència de la fe, ho deia la setmana passada. En la primera carta de Joan es diu que "hi ha un pecat que porta a la mort" (5,16). Aquest pecat és, avui, la indiferència progressiva, el refredament que et fa tornar superficial i buit i facilita que la força del mal et posseeixi de

manera especial. El mateix Jesús ho anuncia en l'últim discurs abans de la passió: "El mal augmentarà tant, que es refredarà l'amor de la majoria" (Mt 24,12). La caritat és com un foc que perd intensitat i arriba a apagar-se quan no es posa fre a la força de mal que actua en el món i que porta els deixebles a la perdició. Ningú no és immune a aquest refredament de l'amor. Perquè, com diu l'Apòstol, "qui es pensi estar dret, que miri de no caure" (1Co 10,12).

El papa Francesc afirma que davant les dificultats cal romandre "ferms al voltant de Déu, que estima i que sosté". "Des d'aquesta fermesa interior és possible aguantar, suportar les contrarietats, els vaivens de la vida, i també les agressions dels altres, les seves infidelitats i els seus defectes." I afegeix: "A partir d'aquesta solidesa interior, el testimoniatge de santedat, en el nostre món accelerat, voluble i agressiu, està fet de paciència i constància en el bé" (*Gaudete et exultate*, 112). Que aquesta sigui la nostra actitud, tot fent nostra la súplica de Pere: "Senyor, salva'ns!"

Ben vostre. ■

Tots els cristians i les parròquies de la diòcesi ens hem de comprometre seriosament a impulsar les vocacions

Cuidar els sacerdots i promoure les vocacions

FRANCESC CONESA
Bisbe de Solsona

Estimats germans,
Estem tractant el problema de la manca de mossens a la nostra diòcesi. Davant d'aquesta situació dramàtica, hi ha dues coses ben concretes que podem fer: cuidar els capellans que tenim i promoure les vocacions al sacerdoci.

El primer és cuidar els sacerdots, valorant la seva feina i acompanyant-los en la seva missió. En una intervenció lliure al Sínode dels Bisbes, Zdenek Wasserbauer,

bisbe auxiliar de Praga, va dir: “Els preveres es troben cansats; moltes vegades són ridiculitzats; es troben sols; temen no poder ser substituïts. Per això —afegia— hem de recolzar el seu ministeri i fer-los sentir el nostre agraïment, per ajudar-los a descobrir l’alegria de la seva vocació.” Al document de Síntesi es diu també: “Conscients que els preveres poden experimentar solitud i aïllament, es recomana a les comunitats cristianes que els donin suport amb la pregària, l’amistat, la col·laboració” (Síntesi, 11, a). El descrèdit social que tenen avui els sacerdots i les dificultats de la seva missió, reclama de la comunitat que aprecii el seu ministeri i la seva vida lliurada com un gran do de Déu, i els presti tot el suport tant espiritual com humà.

La segona cosa que podem fer és promoure les vocacions al sacerdoci. No ens podem conformar amb la falta de capellans. Tots els cristians i les parròquies de la diòcesi ens hem de comprometre seriosament a impulsar les vocacions. Per això és imprescindible la pregària de tota la

comunitat, perquè únicament l’Amo dels sembrats és qui ens envia els seus segadors. Al mateix temps, hem d’estar atents a qualsevol signe de vocació per part d’un nen o un jove, per tenir cura de la seva educació en la fe i, en el moment oportú, fer-li la proposta vocacional. A la diòcesi tenim en marxa iniciatives senzilles com les trobades vocacionals, que es realitzen mensualment, o les convivències de seminari menor. Tots —preveres, catequistes, famílies, professors cristians, monitors...— ens hem d’implicar en la pastoral de les vocacions al sacerdoci.

A les respostes al Treball Pastoral he trobat peticions com les següents: “que hi hagi més mossens per ajudar”; “que hi hagi més mossens joves”... Certament, jo també ho desitjo. Però sobretot vull que sigueu molt conscients que no és una qüestió que correspongui resoldre només al bisbe, sinó que ens incumbeix a tots. Us agraeixo els suggeriments que he rebut i us convido a seguir pensant entre tots com podem fer front a la manca de capellans. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Qui va dividir els llibres bíblics en capítols i versets?

AGUSTÍ BORRELL

Carmelita i biblista

Els textos originals i les còpies antigues dels llibres bíblics no contenien indicacions de capítols o versets, i ni tan sols separació entre les paraules, tal com era costum d'escriure en aquella època. Amb el pas dels temps es van anar introduint diversos sistemes d'organització dels textos bíblics en seccions, tant entre els jueus com entre els cristians. Aquesta pràctica obeïa a motius pràctics, pensant especialment en l'ús litúrgic. Tanmateix, la divisió en capítols que se sol usar actualment no va arribar fins al segle XIII. Sembla que fou Stephen Langton, vinculat a la Universitat de París i futur arquebisbe de Canterbury, qui va dur a terme una distribució de la Bíblia en capítols, vers l'any 1226.

Més endavant, el dominic florentí d'origen jueu Santes Pagnino va publicar el 1538 una traducció de l'Antic Testament que ja contenia la indicació dels versets, potser reproduint la que hauria fet alguns anys abans el rabí Natan. Per la seva banda, l'editor i humanista francès Robert Estienne va reprendre el 1551 aquesta numeració i la va completar en els llibres que faltaven, i especialment pel que fa al Nou Testament.

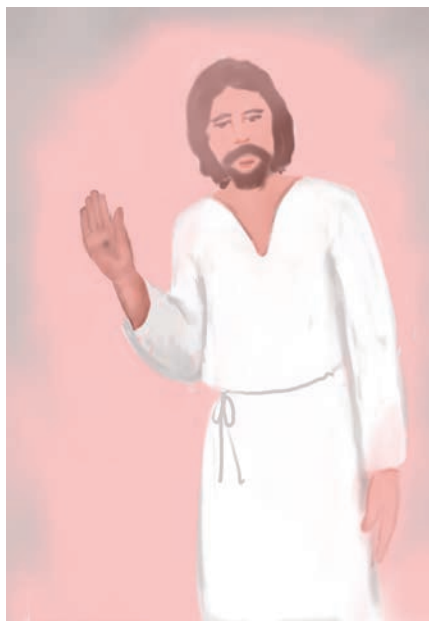
Malgrat les limitacions que pugui tenir en alguns llocs concrets, la divisió de la Bíblia en capítols i versets resulta molt pràctica per citar i localitzar els diversos textos. Va ser universalment acceptada des de finals del segle XVI, i ha arribat fins als nostres dies.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Jesús és viu, és entre nosaltres i ens instrueix

JAUME BALATEU

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

L'aparició de Jesús als deixebles a Jerusalem mentre eren reunits a casa és una escena que té dues parts ben diferenciades. En la primera, l'aparició de Jesús produeix en els deixebles sorpresa, dubtes i incredulitat. En la segona, Jesús els instrueix i els envia a predicar a tots els pobles.

Lluc comença mostrant que la vida del Jesús terrenal s'ha acabat. No podem trobar Jesús en les dimensions físiques, geogràfiques o històriques. Però, tot seguit, l'evangeli subratlla que el Jesús ressuscitat és el mateix que el Jesús terrenal, amb les marques de la crucifixió i menjant davant dels seus deixebles. Jesús és entre els vius. Els deixebles no van patir cap al·lucinació. Jesús ressuscitat no és cap esperit, és real, és el d'abans i, al mateix temps, és diferent. És cert que aquest esdeveniment no és verificable, ni es pot comprovar. Lluc ens ho fa saber evitant que els deixebles toquin Jesús, com l'evangelista Joan tampoc diu que Tomàs posi la mà al costat. I és que la comunitat de Lluc tampoc podia tocar Jesús. Tanmateix nosaltres sí que podem comprovar el canvi d'actitud dels deixebles, que van passar de fugir i abandonar Jesús a la creu, a donar la vida per Ell a partir de la seva resurrecció.

Com podem veure i trobar Jesús avui? Com els primers cristians que van llegir l'Evangelí de Lluc que ens guia i il·lumina. L'evangelí ens parla de testimonis, de l'àpat en comú i de llegir l'Antic Testament: el Pentateuc o Llei, els llibres dels profetes i els salms. Igual que els deixebles d'Emmaús, els Onze i els qui estan amb ells, nosaltres també trobem Jesús quan escoltem la Paraula, quan participem de l'Eucaristia i en el testimoni dels qui el segueixen. En l'aparició de Jesús els deixebles no diuen ni una paraula i només escolten Jesús, que els ajuda a progressar des de l'esglai, els dubtes, la sorpresa i el no acabar-s'ho de creure, a ser testimonis de l'anunci de Jesús ressuscitat a tots els pobles per a la conversió i el perdó dels pecats. Cal estar atents i escoltar què ens diu Jesús.

Déu no abandona el seu poble, i els deixebles, plens d'alegria, però amb dubtes, han d'explicar què els ha passat en el camí de trobada amb Jesús. Tampoc nosaltres no podem tocar les mans i els peus de Jesús, però no ens aturarem, i amb alegria, possiblement també amb dubtes, recordarem en silenci les paraules que va pronunciar Jesús quan encara era entre nosaltres, compartirem el pa i l'anunciarem. ■

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera

Ac 3,13-15,17-19

Vau matar el qui ens obre el camí de la vida, però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere digué al poble: “El Déu d’Abraham, d’Isaac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres vau entregar i vau negar, quan Pilat creia que l’havia de deixar lliure. Ell era l’innocent i el sant, però vosaltres el vau negar i vau demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l’ha ressuscitat d’entre els morts. Nosaltres en som testimonis. Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els vostres dirigents no sabíeu el que fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostres culpes.”

Evangelí

Lc 24,35-48

Així ho diuen les Escripures: el Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia

Lectura de l’evangelí segons sant Lluc

En aquell temps els deixebles con-

Salm responsorial

4

Responen-me quan us invoco, oh Déu que em feu justícia. M’heu eixamplat el cor en els perills, compadiu-me i escolteu el meu prec. R.

R. Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor. O bé: Al·leluia.

Sapigueu que el Senyor m’ha fet favors meravellosos; el Senyor m’escolta sempre que l’invoco. R.

Molts exclamen: “En qui trobarem el nostre goig? Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor!” R.

M’adormo en pau així que em fico al llit i em sento en vós segur, només en vós, Senyor. R.

taven el que els havia passat pel camí, i com havien reconegut Jesús quan par-
tia el pa. Mentre parlaven d’això, Jesús mateix es presentà enmig d’ells i els digué: “La pau sigui amb vosaltres.” Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: “Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus, soc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo en tinc.” I mentre deia això els ensenyava les mans i els peus. Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: “No teniu aquí

Lectura segona

1Jn 2,1-5a

Ell és la víctima propiciatòria pels nostres pecats i pels de tot el món

Lectura de la primera carta de sant Joan

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no només pels nostres, sinó pels de tot el món. Per saber si coneixem Jesucrist, mireu si complim els seus manaments. Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus manaments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

Al·leluia

Jesús, Senyor nostre, obriu-nos el sentit de les Escripures; feu que s’abruzi el nostre cor quan vós ens parleu.

res per menjar?” Ells li donaren un tall de peix a la brasa i se’l menjà davant d’ells. Després els digué: “Quan encara era amb vosaltres, us havia dit que s’havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salms.” Llavors els obrí els ulls perquè comprenguessin el sentit de les Escripures, i els digué: “Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d’entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d’ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.” ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

**CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE PASQUA
SALTERI: SETMANA 3**

Abril

14. DIUMENGE

Diumenge III de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 3,13-15.17-19 / Salm 4 / 1 Joan 2,1-5a / Lluc 24,35-48
SANTORAL: Domnina, vg. i mr.; Lambert, b.; Telm, prev. i mr.; Tiburci, mr.

15. DILLUNS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29
SANTORAL: Basilissa i Anastàsia, mr.; Crescent, mr.; Damià de Molokai, prev.

16. DIMARTS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 6,30-35
SANTORAL: Benet-Josep Labre; Engràcia, vg. i mr.; Toribi d'Astorga, b.

17. DIMECRES

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 8,1b-8 /

Salm 65 / Joan 6,35-40

SANTORAL: Anicet, p. i mr.; Caterina Tekakwitha, vg.; Elies, Pau i Isidor, monjo i mr.; Robert de Molesmes, ab.

18. DIJOUS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 8,26-40 / Salm 65 / Joan 6,44-51
SANTORAL: beat Andreu Hibernon, rel.; Eleuteri i Antia, mr.

19. DIVENDRES

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59
SANTORAL: Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

20. DISSABTE

Del dissabte, **Blanc.** Lectures: Fets 9,31-42 / Salm 115 / Joan 6,60-69
SANTORAL: Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.; Sulpici; Vicent Ferrer, prev.

El Sant 20 d'abril

Agnès de Montepulciano

Nascuda el 1268, santa Agnès va entrar al monestir de Montepulciano, situat a prop de casa seva, a la zona de Gracchiano-Vecchio, a la Toscana, quan només tenia nou anys. Quatre anys més tard, va rebre un encàrrec del papa Nicolau IV, que li va demanar que fundés un nou convent a Procena. D'aquesta manera, amb quinze anys, Agnès es convertia en la priora d'aquest convent, que va governar amb una gran saviesa i amb les qualitats espirituals la caracteritzaven. Posteriorment, als inicis de l'any 1300, el poble de Montepulciano, que havia vist créixer santa Agnès, va construir un nou convent per de-

manar-li que tornés amb els seus fidels. La santa va acceptar la invitació, i va establir-se en aquest convent dominic, que va governar fins a la seva mort el 1317. Durant tota la seva vida, Agnès tenia diverses visions, en algunes de les quals veia l'infant Crist als seus braços i també va rebre la sagrada comunió d'un àngel. Segons diu la tradició, va experimentar levitacions i va fer diversos miracles per ajudar els fidels de la regió. Va ser canonitzada per Benet XIII el 10 de desembre del 1726, i encara és venerada avui dia a la regió de la Toscana, on té una església amb el seu nom, que guarda les seves relíquies. ■

CONSOL MUÑOZ
Franciscana
missionera

La Pasqua, amb els seus cinquanta dies, ha de mostrar-se peculiar en tots els aspectes de les nostres celebracions litúrgiques

Els cinquanta dies de Pasqua

Ja sabem que, per a nosaltres, els cristians, la Pasqua de Resurrecció és la festa més gran de la nostra fe i, per tant, de les festes litúrgiques.

Els cinquanta dies pasquals, que van des de la Pasqua de Resurrecció fins a la Pasqua de la vinguda de l'Esperit Sant, els hem de celebrar com un únic dia festiu, o com en deia sant Atanasi (segle III-IV), com "un gran diumenge".

Sant Agustí (segle IV-V) també manté el sentit dels cinquanta dies, en què diu que es canta l'Al·leluia i no es resa agenollat. Així mateix, manifesta que el creient és convidat a cantar el càntic nou de l'Al·leluia pasqual. I assenyalava que Déu vol que el qui el canta posi en harmonia la seva vida amb els llavis, la boca i la consciència. Aquestes paraules les podem tenir en compte com una invitació per a nosaltres.

El nostre calendari romà actual, referint-se a la cinquantena pasqual, ens diu que "els cinquanta dies que van des del diumenge de Resurrecció fins al diumenge de Pentecosta han de ser celebrats amb alegria i exultació com si es tractés d'un sol i únic dia festiu, més encara, com un 'gran diumenge'. Aquests són els dies en què principalment es canta l'Al·leluia. Els vuit pri-

mers dies del temps pasqual constitueixen l'Octava de Pasqua i se celebren com a solemnitats del Senyor."

L'any 325, el primer Concili de Nicea va establir la data de Pasqua de Resurrecció en el diumenge després de la primera lluna plena de la primavera, i fins avui la continuem celebrant en aquest dia. Això ho podem relacionar amb el Salm 80, on el poble d'Israel celebra la seva festa anomenada dels Tabernacles i diu: "Celebreu Déu, la nostra força, aclameu el Déu de Jacob. Entoneu càntics tocant els tambors, les cítares sonores i les arpes. Toqueu els corns per la lluna nova i per la lluna plena, el dia de la nostra festa."

Avui l'Església ens convida encara a viure i celebrar aquest període pasqual, com un veritable temps de festa i joia. I caldria que es reflectís, sobretot, en les nostres celebracions eucarístiques dominicals, en què, per exemple, a l'altar cal posar les millors tovalles, els millors vasos sagrats, els candelers... De la mateixa manera, els que presideixen la celebració han d'anar revestits amb ornaments litúrgics, corresponents a la festa tan assenyalada. És a dir, la Pasqua, amb els seus cinquanta dies, ha de mostrar-se peculiar en tots els aspectes de les nostres celebracions litúrgiques. ■

Gandesa recupera un reliquiari

El reliquiari està exposat durant unes setmanes a la catedral.

ANTON MONNER

Cronista de Gandesa

Mossèn Miquel Romero, en obrir l'església de bon matí, el 9 de desembre del 1979, em va venir a trobar i em digué: "Mos han robat varies peces religioses que teníem a l'armari de l'església." "Què fem?" A més de la denúncia, Mn. Miquel va anar tot seguit al santuari de la Fontcalda amb Josep Maria del Frare i Vicent Soro, per si allí també havien robat. Ho trobaren tot al seu lloc i ho portaren a Gandesa.

El que Èric el Belga va robar van ser dues custòdies, quatre calzes, cinc copons, un joc de canadelles, anagrames de pendons i la bandera de l'Apostolat de l'Oració, dos jocs de crismals, dos hostiers i un guarda-viril de la custòdia, una capseta de la clau del sagrari i dues medalles. El lladre no es va adonar de la petxina de batejar, ni del copó de plata amb nus d'ivori, ni de la corona de la Mare de Déu de la Fontcalda. Així va quedar escrit al meu llibre *Gandesa i la Fontcalda*, on a més vaig posar les fotografies de les peces més importants robades: la custòdia de plata del segle XVII, la creu de plata del segle XV, el calze de plata del segle XVI i el reliquiari del segle XVI.

Fa uns anys, mossèn Jordi Centelles em va dir que havia rebut notícies de l'arxiver del bisbat, Mn. Alanyà, que el nostre reliquiari podia estar en un museu del Vendrell. L'endemà ens hi vam presentar tots dos. L'arxivera ens va atendre cordialment i ens va dir, en preguntar-li pel reliquiari, que en tenien alguns fora de l'exposició. Disposaven de tants materials, que no tenien espai per a tots i els anaven canviant cada temporada. Però el nostre reliquiari vam intuir que estava al museu, quan vam ensenyar-li la fotografia del meu llibre. La guàrdia civil es va posar en marxa quan el bisbat va procedir a la denúncia corresponent. El 21 de març del 2024, l'alcalde del Vendrell, acompanyat per l'arxivera que ens havia atès i pel rector de la parròquia, va tornar a Tortosa, a mans del bisbe Sergi, el reliquiari. Al palau episcopal ens vam trobar diferents persones quan l'alcalde el va retornar personalment.

El reliquiari està exposat a la catedral durant unes setmanes i el dia 23 de juny proper el bisbe Sergi, coincidint amb les confirmacions que farà a la parròquia de Gandesa, lliurarà el reliquiari als gandesans, on hi restarà permanentment.

La idea de Mn. David, tota vegada que les relíquies que existien van desaparèixer, és reemplaçar-les per una de santa Àgueda, per la devoció que hi ha a la comarca. Per aconseguir-ho ja s'han realitzat les primeres gestions amb el bisbe de Catània i sembla que van pel bon camí. ■

Celebra aquest Sant Jordi amb nosaltres!

Vine a la redacció de *Catalunya Cristiana** i recull el teu exemplar gratuït i un exclusiu punt de llibre.

Promoció
vàlida
fins al
23 d'abril

*Comtes de Bell-lloc 67-69, Barcelona

Cartes

No tinguem por

Al llarg de la vida a quasi tots ens ha tocat viure temporades de tota mena, en què sembla que un problema s'amuntega sobre un altre, experiències dures... amb moments on no es veu cap camí de sortida, on l'esperança trontolla, desitjant abandonar la lluita... estant sols davant de tanta càrrega, insegurs...

La por sovint ens porta a actuar amb prudència i serenor. Cap tribulació, per molt angoixant que sigui, no ens pot impedir de trobar sentit a la nostra existència. Enmig de tot això, sempre hi ha una escletxa per on entra un raig de llum, l'amor del Pare. Ell no s'allunya mai de nosaltres, se'n preocupa, ens estima més que ningú, no ens deixa sols enmig de les dificultats i de la lluita diària, ens diu que no tinguem por perquè Ell està amb nosaltres; potser també a través d'algunes persones que ha posat al nostre costat hi podem trobar l'ajut que ens acompanya, il·luminant el nostre camí. La nostra vida és a les seves mans, convençuts que estem en les millors mans.

Si estem afeixugats pel gran pes de la creu que ens toca portar a alguns, però tenim la valentia, la humilitat i la sinceritat de pregar, la resposta de Déu no es fa esperar. Mai amb orgull no s'aconsegueix res, perquè porta a una buidor i engany, i no serveix per a res. És precisament en la pregària confiada i esperançada que un descobrim que no està sol. Crist no ens deixa mai al'estacada, és l'Amic fidel que

continua al nostre costat donant-nos coratge. Aleshores, segur que en sortiré revifats, experimentant com en podem ser, de forts. I la càrrega compartida amb Ell sempre resulta més lleugera.

MONTSERRAT ROSELL PUJOL

Enhorabona, Mn. Xavier Morlans

He llegit el llibre *Capellans cèlibes i capellans casats*, de Mn. Xavier Morlans. M'ha semblat un tocar de peus a terra en tot. S'entén fàcilment; és directe, no ofensiu, sinó que aclareix el panorama des del punt de visió d'un sacerdot que viu a la terra i prega al cel. Tant de bo l'Esperit Sant il·luminés els qui els pertoca afrontar aquests punts tan importants, per la continuïtat del clergat de l'Església catòlica i romana. Si no voleu revolucions, feu evolucions.

Cal agrair a Mn. Xavier la seva valentia i experiència pel seu intent de normalitzar i no traumatitzar aquests temes, encara obscurs i de gran tabú. El temps tot ho posarà al seu lloc. Cal tenir fe, esperança i amor per veure un dia com tothom estarà feliç amb allò que haurà discernit per al futur de la vida dins de l'Església. Ella és molt gran i diversa; tothom hi cap. Tothom!

PELEGRÍ BERNIAL I CASTELLS

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

La meitat de les notícies

De vegades, passa. I amb freqüència.

Sobretot, en el camp de la informació. Oferim les notícies, però no portem totes les dades. O només la meitat. En una de les meves columnes, parlava de la Cartoixa de Jerez de la Frontera indicant la marxa de la comunitat religiosa de les Germanes de Betlem, i afegint el seu "tancament". La "marxa" era la notícia, però no el "tancament". Agraïxo a Jesús Bazán, delegat de Mitjans de Comunicació d'Asidonia-Jerez, la seva puntualització: "Només s'ha produït la marxa de les Germanes de Betlem, però l'activitat pastoral i de culte del monestir segueix endavant.

És més, durant aquesta Setmana Santa s'hi han celebrat les diferents celebracions litúrgiques pròpies dels dies sants. Aquí li deixo", ens deia a la nota, "la publicació del decret on es fa públic el nomenament de l'equip diocesà, que ja s'encarrega de la gestió de la Cartoixa de Jerez". Gràcies, Jesús Bazán. I no només per haver completat adequadament la notícia que jo comentava, sinó per establir entre nosaltres, els informadors religiosos, una comunicació cordial i fraterna.

Al llarg dels meus 33 anys com a delegat de Mitjans de Comunicació a la diòcesi de Còrdova vaig sentir dir a l'aleshores president de la Comissió de Mitjans de la Conferència Episcopal, Mons. Antonio Montero, que calia "accentuar amb força la comunicació dels comunicadors". No podia ser menys en plena Pasqua i amb l'ambient joios de la resurrecció, rebre les línies de la delegació de Mitjans d'Asidonia-Jerez.

He recordat el suggeriment de Mons. Antonio després de llegir la frase de José Luis Martín Descalzo, referint-se al clergat: "Ja ni ens estimem ni ens odiem, ens desintressem esborronadorament." Seria una pena que encara tingués ressò de veritat. Lliçó apresada i practicada, estimats companys de Jerez.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Celebració de la 58ena edició dels premis Crítica “Serra d’Or”

L’acte de lliurament va comptar amb la participació del P. Manel Gasch, abat de Montserrat, i Anna Erra, presidenta del Parlament de Catalunya

MAC
Barcelona

Les obres premiades corresponen a les més destacades de les publicades l’any 2023 i sense que s’hagin presentat a concurs

Els treballs guardonats amb els prestigiosos premis Crítica Serra d’Or són tresors col·lectius que contribueixen fermament al desenvolupament civil i cultural del país, sobretot pel fet de fer-ho en català”, va dir Anna Erra, presidenta del Parlament de Catalunya, durant el lliurament dels premis Crítica Serra d’Or 2024. L’acte va tenir lloc el dimecres 3 d’abril a l’Espai Endesa de Barcelona.

El P. Manel Gasch, abat de Montserrat, va fer referència en la seva intervenció a tres virtuts monàstiques i benedictines que afavoreixen molt l’activitat i la creativitat cultural, i que PAMSA, editora de la revista Serra d’Or, aconsegueix a la perfecció.

“La primera —va expressar el P. Gasch— és l’amor a les lletres. La perseverança és la segona virtut, i això ho aplicaria a la constància de mantenir una revista cultural com Serra d’Or, veritable cronista de la cultura catalana de més de mig segle, i a continuar atorgant aquests premis, reconeixement de la capacitat pacient de tots els qui arriueu temps i esforç en aquestes activitats difícils, artístiques i literàries.”

La tercera virtut és l’estabilitat.

Foto de família amb autoritats i guardonats.

“Estabilitat en el cor de la nostra terra, de la nostra cultura, de la nostra llengua, per la qual no ens atorguem cap mèrit, sinó el d’haver intentat comprendre els temps i les necessitats i de continuar-ho fent, en una editorial i revista al servei exclusiu, com deia el P. Josep Massot, de la llengua i cultura catalanes, vetllant-ne sempre la correcció i l’excel·lència”, va constatar l’abat de Montserrat.

L’acte també va comptar amb la presència de Natàlia Garriga, consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya; Núria Mañé, directora de Publicacions de l’Abadia de Montserrat, i Joaquim Noguero, cap del consell de redacció de la revista Serra d’Or.

Joaquim Noguero va destacar que la revista ha estat sempre “un espai de pluralitat, de convivència d’idees contràries i fins i tot incompatibles, convidades a parlar, a debatre, a discutir només en el sentit més humanista del terme”.

Agustí Codinachs

“La tria de temes d’aquest darrer any ha estat una declaració de principis”, va explicar el cap del consell de redacció de *Serra d’Or*. Va avançar que enguany continuaran “amb dossiers sobre els videojocs, la crisi de certa gestió cultural, Jordi Sarsanedas, el mite de Felanitx, el País Valencià o les distopies d’un temps tan distòpic com el nostre, al costat dels mateixos col·laboradors que han fet possible anys i més anys de revista”.

Guanyadors d’aquesta edició

Les obres premiades corresponen a les més destacades de les publicades l’any 2023 i sense que s’hagin presentat a concurs. Cal recordar que els premis Crítica *Serra d’Or* no tenen dotació econòmica i consisteixen essencialment en la proclamació del veredict i en el lliurament d’una serreta d’or, de solapa, que representa la distinció que atorga la revista.

Dins de l’apartat de Literatura i Assaig, les obres guardonades han estat les següents: *Triomfador*, de Joan Jordi Miralles (Novel·la); *La llum mirada*, de Vicenç Llorca (Poesia); *La cinta vermella*, de Fèlix Fanés (Assaig); *El museu*, amb guió de Jordi Carrión i il·lustracions de Sagar (Còmic), i *La mort del rei Artús*, de Lola Badia (Traducció).

Pel que fa a la secció de Recerca, els treballs que han merescut el reconeixement han estat aquests: *Vençuda però no submissa: la Catalunya del segle XVIII*, de Joaquim Albareda Salvadó (Humanitats); *Grans mamífers de Catalunya i Andorra. Distribució, biologia, ecologia i conservació*, de Jordi Ruiz-Olmo i David Camps (Ciències), i *Catalonia: A New History*, d’Andrew Dowling (Catalanística).

Dins de l’apartat d’Arts Escèniques, l’obra *Celebration. Un ball parlat*, de Montse Colomé i Pujol, ha estat guardonada amb el premi Crítica *Serra d’Or* a l’espectacle de dansa. *Tot el que*

passarà a partir d’ara, dirigit per Glòria Balañà, s’ha endut el premi a l’espectacle de teatre. El guardó a la trajectòria teatral ha estat per a Nao Albet i Marcel Borràs. I el premi a la millor aportació teòrica ha estat lliurat al I Simposi Internacional “Dramaturgies catalanes del segle XXI: creació, traducció i crítica”, organitzat per Gemma Pellissa i Adriana Nicolau.

Finalment, en la secció de Literatura Infantil i Juvenil, les obres guardonades han estat les següents: *La lletra que tot ho canvia*, amb text d’Albert Besora i il·lustracions d’Albert Asensio (Infantil); *Els contes de Lesbos*, d’Àngel Burgas i il·lustracions d’Ignasi Blanch (Juvenil); *Una ciutat a Mart*, amb text de Sheddad Kaid-Salah Ferrón, Guillem Anglada-Escudé i Miquel Sureda Anfres i il·lustracions d’Eduard Altarriba (Coneixements), i *Llibre de les bèsties*, de Ramon Llull, amb adaptació i dibuixos de Pep Brocal (Còmic). ■

Religió a la carta

© Flickr / Sunny Ripert

**JOSEP RUAIX
I VINYET**

*Eclesiàstic, gramàtic i
escriptor*

Des de fa un cert temps es nota que hi ha moltes persones que, desvinculant-se més o menys de l'Església, es fan una religió a la carta, és a dir, una religió al seu gust, prenent coses d'ací i d'allà, fent-ne un conjunt difús i, això sí, criticant l'Església pel seu endarreriment, per la seva rigidesa, pels seus errors.

Naturalment, en aquest aspecte crític, tenen quelcom de raó. És veritat que, en alguns punts, el catolicisme no s'ha posat prou al dia des del Concili Vaticà II, ja que la societat ha canviat molt; és veritat que, també en alguns punts, una part de la jerarquia eclesiàstica no adopta una visió oberta, comprensiva i misericordiosa tal com ens ensenya el magisteri i l'exemple del Sant Pare actual; i és veritat que en el curs de la seva his-

tòria els dirigents del catolicisme han comès errors i, encara recentment i fins avui mateix, s'han produït fets escandalosos per part de membres significats de l'estament eclesiàstic o religiosos.

Ara bé, cal tenir en compte, en el primer cas, que una estructura de gairebé dos mil anys d'existència i estesa pels cinc continents va necessàriament lenta en la seva actualització als nous temps; cal tenir paciència, cal deixar madurar els fruits en el seu arbre; altrament hi ha el perill de desviar-se de la ruta correcta o de tastar fruita verda, que més aviat produiria nàusees. En el segon cas, tampoc no és fàcil "convertir-se" d'una mentalitat formada durant llargs anys, amb bona voluntat i sacrifici, a una mentalitat que encara no es concreta totalment, que va cercant mig a les palpentes el seu camí, que mira de no produir esquínços (tradicionalment hauríem dit "heretgies" i "cismes"). I, en el tercer cas, molts no han pres nota de les demandes de perdó, per part dels responsables eclesiàstics recents, pel que fa als errors històrics, com

tampoc de les mesures dràstiques preses, d'uns quants anys ençà, per a evitar nous abusos en el present i en el futur.

Tanmateix, a part de tot el que he dit, crec que la "religió a la carta" hem de provar de redirigir-la amb les accions següents: 1) intentar mostrar als nostres contemporanis la realitat, ben raonable, de l'existència de Déu; 2) reivindicar, des de la humilitat, la figura de Jesucrist, Déu i home, camí, veritat i vida, que imposa un jou suau i una càrrega lleugera; 3) fomentar l'esperança en un més-enllà després de la mort, on l'ésser humà trobarà la plenitud dels seus anhels, així com una pietosa justícia enfront del "misteri d'iniquitat" que des de sempre corromp el món; i 4) fonamentar la necessitat d'una comunitat universal que difongui, posi en acte i nodreixi, malgrat els seus defectes humans, els valors esmentats, és a dir, fonamentar la necessitat i vigència de l'Església.

Enfront d'una religió a la carta, hauríem d'oferir una moderna, sòlida i convincent carta de la religió autèntica. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Un nou forat negre planteja interrogants als astrofísics

El forat negre del centre de la nostra galàxia és d'uns quants milions de masses com el sol.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Es tracta del l'objecte astronòmic anomenat UHZ-1, forat negre supermassiu que es va formar molt poc després del Big Bang. El fet d'haver-se format aviat és el que no està d'acord amb el que teòricament sabem dels forats negres. Per definició, en astronomia s'anomena forat negre, o *black hole*, un astre format per matèria densíssima que té una gravetat tan intensa que no pot escapar res de la seva superfície perquè la

seva velocitat de fuga (la que necessitaria un objecte per anar-se'n cap a l'espai) és superior a la de la llum. Per això ni la llum pot fugir-ne, i d'aquí li ve el nom de *negre*.

I si tan negre és, com poden veure'l, els astrònoms? És clar que no el poden veure. Només poden captar-ne els efectes: un núvol de partícules que gira al seu voltant a una velocitat descomunal a causa de la gravetat de l'astre. Cal dir, però, que són pocs els observats fins ara. Pel que fa a la teoria, Pierre S. de Laplace el 1796 ja havia plantejat la possibilitat de la seva existència i la cosa es revifà el 1916 quan Karl Schwarzschild calculà el radi mínim que hauria de tenir, i després el 1919 Robert Oppenheimer i Hartland Snyder, aplicant-hi consideracions de la teoria d'Einstein, demostraren que la massa de l'astre hauria de superar les 3,5 masses solars. I la formació d'un forat negre vindria del fet que estrelles de gran

massa haguessin acabat de consumir per radiació la seva energia, fent que la seva massa es contragués per la gravetat fins a l'estat d'una densitat enorme, o forat negre.

Aquesta teoria ha estat considerada vàlida del tot fins avui dia. No hi havia cap astrofísica que digués que no ho explicava satisfactòriament. Hi ha forats negres de debò. El del centre de la nostra galàxia és d'uns quants milions de masses com el sol. Però com que la vida d'una estrella és de milers de milions d'anys, ha causat sorpresa la troballa de l'UHZ-1 que, segons sembla, es formà quan l'univers només tenia uns 500 milions d'anys. No pot venir, doncs, d'una estrella col·lapsada que necessita molts anys per col·lapsar-se. Cal pensar que un forat negre es pot formar també d'un núvol còsmic condensat fins a formar-lo? És la hipòtesi que s'han plantejat els astrofísics. ■

TRADICIONS REMEIERES

La buglossa o llengua de bou

Flickr / Andreas Rockstein

Les flors de la buglossa tenen propietats sudorífiques.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

La buglosa o buglossa (llat., *Anchusa officinalis*; cast., *lenguaza*) també es coneix com a *llengua de bou*. És una de les principals plantes mel·líferes de les nostres contrades, ja que de la flor de la buglossa, les abelles en fan una mel excel·lent i molt saborosa. Les flors de la buglosa tenen propietats sudorífiques, i tant l'arrel com la llavor gaudeixen de propietats expectorants i depuratives; les fulles són antihemorràgiques. En la medicina popular també s'ha emprat

la buglosa contra la diarrea, la tos i durant les afeccions gripals i àdhuc s'ha usat com a antiinflamatori. De la buglosa, antigament se'n feia un licor cordial de notable eficàcia que trobem descrit en antics formularis: “*De la Anchusa officinalis tanto la raíz, como la semilla, cada una de por sí o conjuntamente bebidas con vino, no dejan subir el veneno hasta el corazón. Sus azules florecitas, maceradas con aguardiente y azúcar, fortifican el corazón*” (T.A., *Recetario*, s.f.).

La buglossa és una de les plantes anomenades *oficinales*, és a dir, que entra en els preparats mèdics elaborats a les *officinae* (les apotecaries o farmàcies), on l'*Anchusa* era tinguda com a una de les quatre flors cordials més estimada (juntament amb la borraja, la rosella i la violeta). La buglosa té unes propietats força semblants a

la borraja i és una planta medicinal similar a la *viperina* —coneguda també com a *llengua de vaca* (llat., *Echium vulgare*)—, i que sol créixer en erms i a les vores dels camins.

La tradició remeiera de Catalunya compta amb força remeis i antídots contra les picades de serp. Per exemple, era molt comú servir-se de l'oli de serp per temperar el dolor de les picades i inflamacions: “L'oli de serp se fa posant una serp viva dins de l'oli i tapant tot seguit l'ampolla perquè s'ofegui en ell. L'oli ha de ser bo, d'oliva, y s'ha de posar tres dies a sol y serena, y passats nou dies més, ja te servirà per alivi del dolor” (T.A., *Receptari*, s.f.). A l'article vinent us vull parlar, si a Déu plau, sobre el *centrant* o valeriana roja, una planta molt comuna a Catalunya coneguda popularment com l'*herba de sant Jordi*. ■

MONS. FRANCESC CONESA

Vers una Església més sinodal
Editorial Claret, 2024, 98 pàg.

L'autor explica en els primers capítols què significa la concepció del Sínode i el mètode de treball que s'ha seguit. Després examina els temes principals que s'hi han tractat, a partir del document de síntesi, i ofereix pistes per continuar la reflexió.

Llibres més venuts el mes de MARÇ

+claret

PAPA FRANCESC

L'oració. Catequesi del papa Francesc
Centre de Pastoral Litúrgica

MONS. FRANCESC CONESA

Vers una Església més sinodal
Editorial Claret

EVA BALTASAR

Ocàs i fascinació
Club Editor

ROBERTO PASOLINI

Señor, enséñanos a orar
Editorial San Pablo, 2024,
146 pàg.

Aquest llibre és una eina útil per iniciar-se en la pregària. Començar des del cor, escoltar, acollir, purificar la mirada, comprometre's, deixar-se anar o reconèixer l'amor són algunes de les claus perquè la pregària entri a la nostra vida.

LAURENT BINET

Perspectives
Edicions de 1984, 2024,
320 pàg.

Florència, segle XVI. El pintor Pontormo apareix assassinat. Al seu taller s'hi troba un quadre que representa Maria de Medici, filla del duc de Florència. Vasari, la mà dreta del duc, dirigeix la investigació. Qui és l'assassí i qui va fer el quadre?

ELISENDA PASCUAL MARTÍ

Criar i jugar
Ara Llibres, 2024,
192 pàg.

Acompanyar els més petits perquè facin el seu camí amb confiança i alegria és una tasca estimulante, plena de descobriments i reflexions. Aquest volum dona pautes per acollir els fills tal com són, estimant l'essència que els fa únics.

CRÍTICA DE CINE

Entre l'assetjament i la veritat —

TERESA GOMÀ I RIBAS,
RSCJ

La pel·lícula del director alemany d'origen turc, Ilker Çatak, representa en aquesta història un fet que ell mateix va viure de petit: la sospita, la discriminació, l'assetjament... per uns robatoris a l'escola a Istanbul.

En aquest cas, es donen uns fets semblants, la investigació dels quals porta la professora Carla Nowak (una gran Leonie Benesch) a investigar pel seu compte, amb uns mètodes discutibles, igual que els impulsats per l'Equip directiu del centre.

Robatoris, sospita, marginació... són un bon pom de realitats que s'entrecreuen en aquest film, un thriller que va molt més enllà d'atorgar culpabilitats, i que se centra en les maneres com s'actua, com s'assenyala, com es denigra... fins a

convertir la pel·lícula en una poderosa història que fa equilibris entre l'assetjament i la veritat, la raó i la ingenuïtat... que no tot ho justifiquen. I la sala de professors que dona títol al relat, epicentre de la vida d'un col·legi, on els educadors treballen, conviuen, comparteixen preocupacions i èxits... i celebren les fites d'una tasca docent que sempre va més enllà de la pissarra, els pupitres i els llibres.

Un muntatge excel·lent, i una duració de 99 minuts més que correcta, faran que aquesta pel·lícula es desenvolupi de manera fluida i molt interessant, i que en conjunt li van valdre la nominació per a l'Oscar a Millor pel·lícula internacional, al costat de *La societat de la neu* i *Yo capitán*, entre d'altres. ■

AMB BON HUMOR

SALA DE PROFESORES

DIRECTOR: Ilker Çatak
GUIÓ: Johannes Dunker
i Ilker Çatak

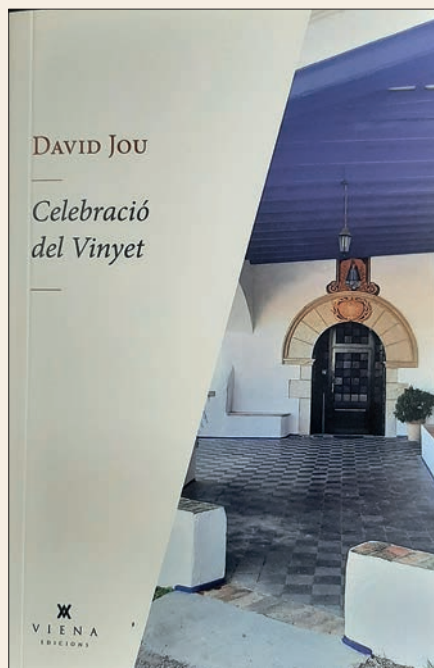
REPARTIMENT: Leonie Benesch,
Eva Löbau, Leonard Stettinisch,
Michael Klammer, entre d'altres
Drama, thriller. Alemanya, 2023.
99 min

CRÍTICA LITERÀRIA

A la recerca de la bellesa pura

**PERE FÀBREGUES
I MORLÀ**

DAVID JOU
Celebració del Vinyet
Viena Edicions, 2024, 96 pàg.

Si la bona poesia amanyaga els sentiments, no s'atura en el lloc i l'espai. Va més enllà. Per mostra, en transcriu una, només una, de les poesies que l'autor, en David Jou, dedica a la Mare de Déu del Vinyet:

“Entrem en aquest temple com en un pou fresquíssim: / el temps, aigua aturada, quiet hi reverbera; / que no ens neguem, Senyora, en la pau que ens arrecera / en aquest clos, // on retrobem intactes els ritmes de la terra, / les nostres petjades dels captards dominicals, / vestigis d'harmonia on l'esperit s'aferra / en el trasbals. // Poseu en aquest ordre un xic de desmesura, / doneu als horitzons alè d'immensitat, / loquacitat de Déu a la bellesa pura / de la mar, // i si heu passat tants segles amb Déu a vostra falda, / porteu-lo ara a aquells que no s'atansaran, / perquè senten llunyana, Senyora, aquesta calma / on habiteu tan sola en un temps que corre tant.”

Confio que l'autor admeti la meua intenció d'ampliar a d'altres contrades aquesta poesia/pregària, però m'ha semblat que l'havia de brindar com a meditació més àmplia. En el recés íntim de contemplació, David Jou ens parla de pau, de bellesa i d'escolta. Ho fa de forma poètica, tot cercant i demanant que aquest bé de Déu arribi fins i tot “a aquells que no s'hi atansaran”.

No és aquesta l'única poesia, però m'hi he volgut aturar per la bona direcció de les idees, que van des del temple fins a les perifèries, i aquest tret ens fa falta “en un temps que corre tant”. Aturem-nos, doncs, un moment, obrint aquest petit joiell del pensament i anem, com l'avi i el net, de qui parla en el llibre, a la recerca de la bellesa pura.

Llibre per a la tauleta propera, on de tant en tant en podreu gaudir i meditar. Sense presses, si us plau! ■

UN NOU LLINDAR

La credibilitat del testimoni

Sant Pau VI, referint-se a l'evangelització, parla del testimoniatge d'una vida autènticament cristiana com el primer mitjà d'evangelització. Per això, ho deixa tan clar quan diu que “l'home contemporani escolta més de grat els testimonis que els mestres o, si escolta els mestres, és perquè són testimonis” (EN 41).

Som hereus d'un poble creient que ha edificat la seva convicció de fe sobre el testimoni dels apòstols.

Els són els qui expliquen l'encontre amb Crist ressuscitat i com aquest esdeveniment singular ha donat un tomb total a les seves vides. Han passat del dubte a la confiança, de la por a la pau interior, de la desil·lusió a l'entusiasme, de la decepció al goig de comunicar la bona notícia.

“Convocats per Jesucrist” és l'expressió que ens duu al convenciment que és Ell qui té la iniciativa de reunir-nos en comunió fraterna i ens envia a ser els seus testimonis enmig de la societat on vivim. Si fem servir les mateixes paraules de Jesús, som “llevat” que transforma i fa possible que siguem punt de referència perquè d'altres també sentin la seva crida i s'obrin a Ell.

La invitació al testimoniatge pot provenir de dos nivells que es poden donar en la realitat: primer, el testimoniatge sense paraules que els qui contempen aquests cristians hagin de plantejar-se interrogants irresistibles: per què són així?, per què viuen d'aquesta manera?, què o qui els inspira?, per què estan enmig nostre? És la proclamació silenciosa de l'Evangeli, un gest inicial d'evangelització; segon, el testimoniatge que prové de l'anunci explícit que diu el nom, la doctrina, la vida, les promeses, el regne, el misteri de Jesús de Natzaret, Fill de Déu (cf. EN 21-22).

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Jaume Balateu, Júlia Ballester, Pilarín Bayés,
Esther Borrego, Agustí Borrell, Josep Casellas,
Ángeles Conde, Jordi Curcó, Carme Escalas,
Pere Fàbregues, Juanjo Fernández, Teresa
Gomà, Antonio Gil, Oriol Jara, Natalia Man-
gado, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Anton
Monner, Consol Muñoz, Francesc Nicolau,
Joan Pallarès-Personat, Quique, Josep Ruaix,
Enrique Sánchez, Valentí Serra, José Francisco
Serrano, Sebastià Taltavull, Josué Villalón

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

JORNADA DE MESTRES I PROFES- SORS DE RELIGIÓ

El **dissabte 13 d'abril**, al Seminari
Conciliar de Barcelona, amb la po-
nència de Jordi Cabanes *La pedagogia
de Déu*, diferents tallers i la conferència
*La identitat i el diàleg, un binomi irrenun-
ciable per a l'ensenyament de la Religió*
amb Rafel Muñoz i Mn. Pepe Chis-
vert ([www.fecc.cat/jornada-de-me-
stres-i-professors-de-religio](http://www.fecc.cat/jornada-de-me-
stres-i-professors-de-religio)).

FONTS DE SAVIESA CRISTIANA

El **dilluns 15 d'abril**, a les 19.00, confe-
rència de Xavier Melloni, s.j., sobre *Sant
Ignasi, mestre del discerniment també
avui*. Format presencial i en línia. Espai
d'Interioritat Pare Palau, c/ Immacu-
lada, 53 - Barcelona, tel. 938 233 108.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **dilluns 15 d'abril**, a les 19.00, con-
cert de Shoreline Chorus a favor de la
Fundació Mirada de Esperanza; el **dis-
sabte 20**, a les 12.00, concert a favor
de l'Hospital de Sant Joan de Déu (c/
Consell de Cent, 293 - Barcelona).

VIII JORNADA DE COMUNICACIÓ ACO

El **dimecres 17 d'abril**, a les 18.00, *Ca-
tolicisme en diàleg: noves veus per trans-
formar a Cristianisme i Justícia* (c/ Ro-
ger de Llúria, 13 - Barcelona).

MN. XAVIER MORLANS

El **dimecres 17 d'abril**, a les 19.00,
presentació del llibre *Capellans cèlibes
i capellans casats* de Xavier Morlans a
l'Hospital de Campaña de Santa An-
na amb l'autor, Josep Herrero, Maria
Bargalló, Noemí Ubach, Màxim Muñoz
i Peio Sánchez. Presenta i modera: An-
na Arqué.

AULA MOUNIER

El **dijous 18 d'abril**, a les 19.00, *El con-
flicte en la filosofia personalista* amb Bo-
naventura Pedemonte i Albert Llorca a
la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar
de Barcelona (c/ Diputació, 231).

CATEDRAL DE BARCELONA

El **dissabte 20 d'abril**, a les 11.30,
missa promoguda pel Gremi de Sa-
baters en honor del seu patró, sant
Marc, presidida per Mons. Javier Vi-
lanova.

PARRÒQUIA DE SANT PACIÀ

El **diumenge 21 d'abril**, a les 12.00,
celebra 100 anys de tinença amb una
exposició de fotos, fira d'entitats i ac-
tuació de dansa amb el grup Gemma
Dansa.

AMICS DE L'ORGUE DE LES CORTS

El **diumenge 21 d'abril**, a les 18.00,
concert de Pasqua amb Marcel Mar-
tínez a la parròquia de Santa Maria del
Remei de les Corts (pl. Concòrdia, 1 -
Barcelona).

CAFÈ TEOLÒGIC

El **diumenge 21 d'abril**, a les 19.30,
Jordi Graupera parla sobre *Encara amb
els 10 manaments i el pecat?* a la basíli-
ca de la Concepció (c/ Roger de Llúria,
70 - Barcelona). Inscripcions: [www.parroquiaconcepciobcn.org/cafe-te-
ologic-2024](http://www.parroquiaconcepciobcn.org/cafe-te-
ologic-2024).

Girona

ORDENACIÓ EPISCOPAL

El **diumenge 21 d'abril**, a les 17.00,
ordenació episcopal i inici del minis-
teri de fra Octavi Vilà com a bisbe de
Girona, a la catedral.

Solsona

ANY JUBILAR BELLPUIG

El **dimarts 16 d'abril**, a les 20.30,
conferència sobre *Pedagogia de Jesús
de Natzaret* amb Miquel Navarro a la
Llotja de Bellpuig.

Terrassa

PREGÀRIA 0-7

El **dissabte 20 d'abril**, a les 17.30, con-
te, reflexió, pregàries i Pàrenostre a la
parròquia de la Puríssima de Sabadell.

Urgell

CATALONIA SACRA

El **dissabte 20 d'abril**, a les 11.00, vi-
sita guiada *Meritxell i l'arquitectura del
seu temps* amb Antoni Pol. Reserves:
tel. 693 720 202.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè la dignitat i la riquesa de les
dones siguin reconegudes i acabi la
discriminació que pateixen

“La façana del monestir de Montserrat es va acabar amb la meva obra”

JORDI CURCÓ

El 2 d'octubre del 1983 Montserrat va inaugurar el darrer relleu amb el qual es completava l'ornamentació de la façana del monestir. Era el relleu dels beats Pere Tarrés i Francesc Castelló; tots dos, un com a metge i capellà i l'altre com a jove laic, van ser destacats dirigents de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. El relleu és obra de l'escultor Ramon Cuello i Riera, guardonat per la seva reputada producció artística amb la Creu de Sant Jordi l'any 2011. Cuello, que amb 85 anys continua en actiu com a escultor, ens fa memòria des d'Esparreguera, on resideix, del que va representar per a ell i també per a Lleida i Montserrat el memorial de pedra dedicat a Francesc Castelló i Pere Tarrés.

Per què us va arribar aquest encàrrec?

El motiu va ser la meua amistat amb l'abat Cassià Just i el P. Just Badia, que coneixien molt bé els meus treballs. Em van dir que confiaven en mi i, en to de broma, que tenia el peix dins el cove. El fet és que la façana del monestir es va acabar amb la meua obra.

Rebut l'encàrrec, de quina manera us vau plantejar l'obra i com vau desenvolupar el treball escultòric?

Primer vaig haver de conèixer qui eren els personatges de tanta vàlua per estar a la façana de la basílica. Aleshores em vaig adonar que eren d'un altíssim valor espiritual i lliçó per a tots els cristians, especialment per als fejecistes, la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Pel que fa al treball escultòric, primerament havia de comprendre l'obra que ja hi havia a la façana dels escultors Joan Rebull i Núria Tortras, els dos ja traspassats. Tot era amor de Déu i el missatge que volia donar era d'entrega fins a donar la vida per amor a Crist.

Vau quedar satisfet del relleu?

Els que m'havien encomanat l'obra (els monjos Romuald Díaz, vicepostulador de la Causa de Beatificació de Castelló, i el P. Just Badia, a més dels dirigents fejecistes d'aleshores) van quedar complaguts. Però va haver-hi una anècdota: en tota la documentació que se'm va deixar, el P. Tarrés duia ulleres. Llavors cada

vegada que ens vàiem amb el P. Just, que érem molt bons amics, contemplant l'obra sempre em deia: “Ramon, les ulleres...”, donant-me a entendre que llàstima que estiguessin col·locades ja en pedra. Aleshores jo, un dia, parlo amb el pare abat per demanar permís per treure-li les ulleres. Com que eren de pedra, vaig haver de fer servir escarpra i martell.

Quan vau fer el relleu, ni Castelló ni Tarrés havien estat beatificats. Penseu que la seva beatificació ha posat el relleu més en valor?

És evident. Ara quan pujo a Montserrat i m'hi acosto, sento una frisança de fervor. He de dir que em faria il·lusió, i encara tinc forces per fer-ho, poder realitzar per a la catedral de Lleida, o el lloc que s'escollís, l'escultura que no té a Lleida el beat Francesc. Fa anys ja vaig fer-ne un esbós, que encara guardo, amb motiu d'una trobada que vaig tenir a Lleida amb la germana del beat, la Teresina Castelló. S'apropa el vint-i-cinquè aniversari de la seva beatificació i seria una bona ocasió. ■

L'Aida no es plantejava marcar la 'X' de l'Església.

Fins que va visitar un dels seus centres per a persones sense sostre.

Descobreix la seva experiència a unviajeportantos.es

Marca la 'X' a favor de l'Església a la teva declaració de la renda.

 TANTS

